ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\W_Hohlbein-Dinoland_02.PDB

PDB Name: W_Hohlbein-Dinoland_02
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.3.2003
Modification Date: 19.3.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein
PANIKA V LAS VEGAS

Dinosaurus se s duněním přibližoval jako oživlá noční můra. Země se pod jeho kroky otřásala a jeho řev, v němž se mísil vztek a smrtelná bolest, snadno přehlušil vytí motoru, stejně jako ječení Cormana a jeho rodiny.
Všechno se seběhlo příliš rychle, než aby si Littlecloud později dokázal vzpomenout na detaily. Mezi okamžikem, v němž pochopili, že ta obluda se chystá zaútočit na jejich vůz, a momentem, kdy jako hrůzný démon do vozu udeřila, uběhlo jen pár vteřin. Ty však stačily k tomu, že dva lidé přišli o život a život dalších se změnil tak, že už nebyli těmi co dříve.
Přes panickou hrůzu se Cormanovi ještě přece nějak podařilo zareagovat. Samozřejmě naprosto špatně a nebylo to k ničemu - ale nebylo by to nic platné, ani kdyby jednal správně.
Littlecloud pak neustále vzpomínal na moment, v němž někdo z nich rozhodl špatně, hledal v paměti toho, kdo se dopustil osudové chyby.
Ale nepřišel na to. Byla to prostě jedna z těch situací, ve které, ať už člověk zareaguje jakkoliv, vždycky je to špatně.
Vůz vyrazil, až se mu protočila kola. Vystartoval tak prudce a rychle, že Littlecloud jen o vlásek nespadl ze sedadla.
Auto jelo jednu hrozivou chvíli rovnou na přibližujícího se Tyrannosaura, jako by se Corman v zoufalství rozhodl toho netvora přejet.
Doslova v poslední chvíli strhl volant, ale to už bylo to monstrum těsně u nich. To, co přišlo pak, bylo jako úděsný sen. Ještě zatímco se Littlecloudův mozek marně pokoušel zpracovat valící se dojmy, ocitli se uprostřed nevídaného chaosu.
Tříštilo se sklo.
Lámal se kov.
Littleclouda to vymrštilo šikmo dopředu, narazil strašnou silou do dveří a ucítil, jak zámek pod jeho tíhou povolil. Dveře se vylomily tak prudce, že se roztrhl záchranný pás a praštil do blatníku. Muž ovšem nebyl vymrštěn z vozu, protože v téže vteřině se vůz zachvěl pod dalším, ještě hrozivějším úderem dinosaura, který jím smýkl zpět.
Jeho vlastní křik, Cormanův i jeho rodiny, a neustálé skřípání a cinkot střepů se v Littlecloudově sluchu mísily do šílené symfonie smrti. Pokoušel se někde zachytit, ale prostě se mu k tomu nedostávalo sil.
Zlomil si nehty. Vrhl se k zemi a spatřil malé tělíčko, bezmocně kolem sebe mávající rukama. Prolétlo vzduchem a narazilo na rozbité přední sklo. Cosi nepředstavitelně obrovitého proniklo střechou vozu a chmatlo po něm.
Současně se vysypalo boční sklo a zlomilo se opěradlo sedadla, na němž zrovna seděl Littlecloud. Způsobilo to máchnutí obrovského pařátu, který tímtéž úderem zároveň docela zdemoloval zadní část vozu. Tam, kde byla ještě před chvílí střecha, tyčila se teď nad nimi obrovská pracka netvora. To všechno se stalo v jediné hrůzyplné vteřině.
A v druhé převrátil vůz dinosaura na bok.
Ta příšera musela vážit pět nebo šest tun. Vůz si ale s tou váhou snadno poradil a Cormanův zoufalý pokus o únik ho ještě urychlil.
Gigant prostě spadl, těžce se převalil a dvakrát nebo třikrát se obrátil, zatímco vůz ujížděl opačným směrem pryč. Jedno z kol se zlomilo. Levá přední strana obytného automobilu se zaryla do země. Energie uhánějícího vozidla ovšem zdaleka nebyla vyčerpána. Jeho čumák se zarýval stále hlouběji do pouštního písku a přitom se sunul dál. Zadní kola zároveň ztratila kontakt se zemí. Vůz se naklonil, chvíli stál téměř kolmo a pak spadl nazpět.
Littlecloud jen zázrakem neztratil při zpětném nárazu vědomí. Dalším zázrakem bylo, že obytný automobil se nepřevrhl, ale zůstal stát na třech zbývajících kolech. A jako na výsměch, motor ještě stále běžel.
Littlecloud se se sténáním propracoval do polosedu. V těle ho bolela i ta nejposlednější kůstka, ale zdálo se, že si alespoň nic nezlomil. Pokud utrpěl ještě nějaká jiná těžká poranění, pak je zatím necítil.
Věděl, že to tak nezůstane - dvě tři minuty, déle nebude nervový systém šokem ochromen.
Jenže tahle doba by mohla stačit k tomu, aby se dostal z vozu do bezpečí.
Zasténal a sáhl po zbytcích volantu. Vysoukal se nahoru.
Skoro si pak přál, aby to raději neudělal.
Vůz skýtal otřesný pohled. Všude byla krev, většinou asi dinosaurova, ale přesto krev, jako by vůz byl ponořen do rudého jezera... Polovina střechy zmizela a na levé zadní části byla široká trhlina, jako by někdo vzal nůž a otevřel auto jako konzervu.

Zdálo se, že vevnitř není nic, co by tak či onak nebylo zničeno nebo poškozeno. Jedno z křídel zadních dveří bylo vytrženo z pantů a odhozeno téměř dvacet metrů dál. Littlecloud ztratil několik vteřin uvažováním, jak to, že je ještě naživu. Ale odpovědět si nedokázal.
Teprve pak ho zase napadlo, že nebyl ve voze sám. Chvatně se napřímil a rozhlédl se, když tu dinosaurus praštil do vozu.
A jako by chtěl osud vyvést mimořádně krutý žert, ocitla se Cormanova žena dokonce na své židli, která, jako jediný předmět, neopustila své místo. Ale strašlivá rána v jejím týle nepřipouštěla pochyby, že je mrtvá.
Littlecloud se rychle odvrátil. Kde jsou děti?
Jako by v odpověď na tuto otázku zaslechl slabounké zasténání. Divoce se ohlédl, objevil bílý cár látky, který trčel pod troskami skříně a jedním skokem se ocitl u něj.
Ostré kusy umělé hmoty mu pořezaly dlaně a v levém stehně najednou pocítil prudkou bolest, která jako by sílila s každým pohybem. Ale Littlecloud na to nedbal a prohraboval se se zaťatými zuby dál, až dívku zpod trosek nábytku vytáhl.
V první chvíli si myslel, že je mrtvá. Oči měla vytřeštěné a strnulé a její tvář vypadala jako maska. Jenže pak začala tiše a křečovitě vzlykat. Začala pohybovat rukama, hledala nějakou oporu a nakonec se zaryla do Littlecloudovy paže tak, až ho to zabolelo.
"Neboj se, maličká," řekl Littlecloud, "všechno je v pořádku. Nic se ti nestane."
Ta slova připadala jemu samotnému idiotská, ale bylo to všechno, co mohl říci. V hlavě měl dočista vygumováno. Ani opravdový strach necítil. Zřejmě byla ta hrůza příliš veliká, než aby ji dokázal pochopit.
Dívka se pohnula, pokusila se otočit hlavu, a Littleclouda právě včas napadlo, co je za jeho zády. Rychle přitiskl dívčinu hlavu ke své hrudi tak, aby ji nemohla otočit.
"Nedívej se tam," řekl. "Vynesu tě odtud. Pojď. Pevně se mě drž." Šel pozpátku a pokoušel se dostat k otevřeným zadním dveřím.
Zvenku se ozval pronikavý řev, tak vysoký a ostrý...
Littlecloud ještě nikdy předtím takhle člověka křičet neslyšel. Zděšeně se obrátil a nevěřícně vytřeštil oči.
Vzduchem letělo tělo. Byl to Corman.
Byl odmrštěn daleko, ale zdálo se, že ani on nebyl vážně zraněn, protože se už zase sbíral a vstával a prudce mával rukama.
V první chvíli Littlecloud zapochyboval o Cormanově zdravém rozumu. Pak ale zahlédl stín, který dopadl na pouštní písek, a pochopil, co Corman dělá. Ať už to bylo jakkoliv neuvěřitelné, ta srážka dinosaura nezabila. Nestvůra se už zase zvedla a blížila se - a Corman se se zoufalým máváním a povykováním nesnažil o nic jiného, než odvrátit dinosaurovu pozornost od vozu a jeho osádky.
I kdyby se mu to podařilo, pomyslel si Littlecloud zděšeně, nedosáhl by tím ničeho jiného, než že by ta bestie zabila napřed jeho a k vozu se vydala o pár vteřin později.
Jeho oběť byla nesmyslná, ale přesto to byl ten nejodvážnější čin, který kdy Littlecloud zažil.
Jenže to nepomohlo.
Littlecloud pohledem sledoval monstrózní stín a pár neméně monstrózních gigantických tlap, nad nimiž se tyčilo obrovité tělo a hlava jako z hrůzostrašného snu.
Poprvé spatřil tu bestii z bezprostřední blízkosti a byl to pohled, na který nikdy nezapomene.
Příšera byla veliká jako dům. V její dokořán otevřené tlamě by docela klidně mohl sedět dospělý člověk, každý jeden dráp na mohutných tlapách byl delší než Littlecloudova paže. Její zuby se podobaly dozadu obráceným špicím kopí, které divoce trčely na všechny strany z obrovských čelistí.
Celou levou slabinu měl netvor roztrženou. Z těla mu vytékala v pulzujícím proudu krev a vytvářela za ním širokou stopu. Nejstrašlivější byl ovšem pohled na jeho hlavu.
Listy rotoru havarovaného vrtulníku mu rozřezaly maso na hlavě, jako břitvy. Z levého oka zbyl jen prázdný oční důlek, z něhož na Littleclouda civěl kus obnažené kosti. Monstrum bylo zohavené, vypadalo, že má ukrutné bolesti.
A pohybovalo se rovnou k vozu.
Corman se rozkřičel ještě pronikavěji, když pochopil, že se mu nepodaří bestii odlákat. Nakonec se v zoufalství sehnul pro kámen a hodil jím po dinosaurovi. Netvor si toho ani nevšiml a dusal dál. Ještě dva, nanejvýš tři kroky, a bude u vozu.
Littlecloudovi se hlavou honily myšlenky. Zbývala mu vteřina, víc ne. Nebyl čas opustit vůz. A i kdyby, venku by byli ještě bezmocnějšími obětmi.
Dinosaurus umíral. Každou vteřinou ztrácel více krve, než je v celém lidském těle, za několik okamžiků prostě musel klesnout mrtev k zemi. Ale jim už nezbývalo právě ani těch několik okamžiků. Nestvůra byla tady. Teď.
Vůz se zachvěl pod šlápnutím toho obra. Littlecloud a dívka spadli na zem. Jen zázrakem se nenabodli na nebezpečné kusy trosek a hrany. Littlecloudovi se dokonce podařilo přikrýt dívku svým tělem.
Dinosaurus řval dál. Ten zvuk byl tak silný, že to Littleclouda až fyzicky zabolelo. Rozbité sklo, které pokrývalo podlahu vozu jako podivné hranaté kapky rosy, se rozechvělo. A pak zase ten hrozný zvuk trhaného plechu, když se dinosaurus pustil do rvaní zbytku střechy.
Jen pár vteřin! pomyslel si Littlecloud. Bože můj, potřebujeme jen pár vteřin! Úkryt, nebo...
Zbraň ležela tak těsně před ním, jako by mu ji někdo přímo k pravačce přistrčil. Ten pohled byl natolik zarážející, že se na zbraň půl vteřiny jen nechápavě díval, než se vzpamatoval. Bleskurychle po pušce chmatl, současně se převalil na záda a zvedl ji do výšky.
Hlaveň tupým zaduněním dopadla na šňupák příšery. Její mohutné čelisti se rozevřely dokořán.

Littleclouda do tváře udeřil závan horkého dechu páchnoucího rozkladem a krví. Slepé oko viselo tak těsně nad ním, že by stačilo jen napnout paži, aby se ho dotkl. Dívka vedle něj začala ječet vysokým, takřka nelidským hlasem. Křičela tak hlasitě a vytrvale, jako by už nikdy nemínila přestat.
To, co udělal Littlecloud pak, stalo se z čirého zoufalství. Aniž by o tom přemýšlel, zvedl zbraň do výše znovu a praštil dinosaura pažbou do čelisti. Dva tři z mohutných zubů se prostě zlomily a vypadly. Monstrózní hlava se poněkud stáhla, najednou se prudce pohnula a pak se na Littleclouda upřelo oko. Oko veliké jako jeho hlava. Čišela z něj taková zloba a krvelačnost, jaké snad nebyla schopna žádná živá bytost na této planetě.
Mladík zmáčkl spoušť.
S jediným zaduněním se vyprázdnily obě hlavně brokovnice. Smrtící střely se zavrtaly hluboko do zranitelného nitra dinosaurovy hlavy.
Tyrannosaurus Rex se s neuvěřitelným řevem zase napřímil. Jeho paťáty sebou začaly divoce a bezcílně škubat a rvaly z vozu kusy plechu. Jeho ocas sebou mrskal a s ohlušujícím hlukem bouchal do boků vozu. Prakticky jej zdemoloval.
Littlecloud pušku odhodil a chránil dívku tělem - to gesto mělo ovšem jen symbolický význam, protože kdyby se ten netvor na vůz vrhl, neochránil by je zřejmě ani masivní betonový strop.
Dinosaurův řev stále sílil. Zem se chvěla pod jeho dunivými kroky a švihající ocas ještě dvakrát třikrát zasáhl vrak auta - i když už zdaleka ne tak zničující silou.
A pak, docela náhle, nastalo ticho.
Littlecloud váhavě, s bušícím srdcem a zatajeným dechem zvedl hlavu. Nebylo by ho v té chvíli vůbec překvapilo, kdyby nad sebou dinosaura uviděl.
Zvíře se však v nesmyslném běsnění vzdálilo na pět či šest metrů. Stálo docela klidně. Gigantická, teď už osleplá hlava, byla upřena k obloze, čelisti a drápy jakoby, napřažené k poslednímu máchnutí. Jako by se ani teď ještě nechtěl smířit se smrtí a byl ochoten vyzvat na souboj třeba sám osud.
Náhle se netvor roztřásl, vyrazil poslední zachroptění, připomínající téměř vzdech, a pak se, jako zasažený bleskem, svalil. Jeho gigantická hlava dopadla na zem necelého půl metru vedle vozu. Littlecloud definitivně omdlel.

"Co to bylo?" Will se zastavil a zvedl varovně ruku. Neudělal to poprvé od chvíle, kdy vyrazili ke skále. Tentokrát ovšem, na rozdíl od předchozích varování, nezvedl pušku. Ve tváři měl napjatý výraz.
"Co myslíte?" profesor Schneider nic neslyšel. Protože nedostal odpověď, chvíli soustředěně naslouchal. Ale ani teď nic. Nic, kromě bušení jeho vlastního srdce a normálních zvuků lesa - pokud to mohl posoudit. Byli přece v lese, který byl od jejich obvyklého světa - a času - vzdálen více než stovku milionů let. Kdo by dokázal říci, co bylo tehdy normální a co ne?
V jednom si byl ovšem Schneider naprosto jist: Helikoptéra, kterou před chvílí viděli, sem rozhodně nepatřila.
"Nic neslyším," řekl pak nahlas.
Will se uvolnil a otočil se k němu. "Možná jsem se zmýlil," přiznal, "přísahal bych, že jsem zaslechl výstřel."
"Výstřel?" Schneider zpozorněl. Pokud jsou tady kromě nich ještě jiní lidé - o čemž právě prakticky dostali důkaz - pak jim byli bezpochyby nablízku.
Možná je moje teorie dokonce správná, pomyslel si Schneider. Mohutné kamenné těleso převyšovalo džungli kapradin jako přirozená pevnost a pokud to mohli odtud posoudit, ke šplhání bylo vhodné pouze jeho úbočí.
Pokud ještě kromě nich byli další, kdo přežili onen nezdařený experiment, pak snad i oni zjistili, že toto bylo jedno z mála míst, na němž mohou být relativně v bezpečí. Na této skále se mohli bránit před dravými obyvateli džungle přinejmenším lépe než na zemi, v lese.
Pokračovali dál bez jediného slova. Schneider byl velmi unaven. Poraněná paže ho nesnesitelně bolela. Vůbec se neodvažoval představit si, jaké množství bakterií a virů se mu už mohlo v ráně usadit.
Kromě toho byl se silami naprosto v koncích a co nedokázala tělesná námaha pochodu, to dokonalo nervové vypětí. Prostě už dál nevydrží.
Cítil, jak jeho koncentrace polevuje a připadalo mu stále těžší dokonce klást nohu před nohu.
Ani Willovi nebylo o mnoho lépe - i když se ze všech sil snažil, aby na sobě nedal vyčerpání znát. Jenže útrapy posledních hodin zanechaly stopy i na něm.
Už se téměř dostali ke skále. Schneider se přistihl při tom, jak stále častěji vzhlíží k obloze. Byla velmi jasná a modrá - a přesto: Cosi mu na ní vadilo.
Schneider nedokázal ten pocit vyjádřit slovy, ale vypadalo to, jako by ta obloha, na níž se od východu slunce neobjevil jediný obláček, prostě s tím vším kolem nějak nešla dohromady. To ho opět přivedlo na myšlenku, která ho napadla už jednou: Kdo by tady mohl říct, co tady jde dohromady a co ne? Nedostali se přece jen do odlehlého kouta země.
Snad už postě od chvíle, kdy začalo tohle šílenství, se profesor Schneider ptal na totéž. Pro to, co se stalo, však neměl žádné logické vysvětlení nebo alespoň teorii.
Projekt, na němž v posledních letech on a jeho kolegové - z nich teď byli dva mrtví a mnoho dalších bylo možná navěky ztraceno - pracovali, se ani v nejmenším nezabýval časem. Cílem operace LAURIN bylo vytvořit silové pole, které by věci buď zneviditelnilo, nebo je aspoň dokonale maskovalo.
Jistě, experimentovali s neuvěřitelnými objemy energie a s fyzikálními veličinami, o nichž sami nevěděli, co mají znamenat. Schneider si docela dobře dokázal představit, co všechno se mohlo stát - od prosté možnosti, že všechno půjde hladce, až k tomu, že laboratoř vyletí do vzduchu a vymrští je všechny na oběžnou dráhu. Ale tohle?
Pořád se ještě jaksi zdráhal uvěřit, že mohli způsobit cosi jako trhlinu v čase.

Přesto bylo právě tohle jediným vysvětlením. Pokud ještě vůbec byli na Zemi (a ani tím si nebyl Schneider v této chvíli stoprocentně jist), pak v době, o níž četl pouze v knihách: v době křídové, snad dokonce i v juře. V epoše vzdálené od jejich přítomnosti půldruhé stovky milionů let. Schneider nebyl paleontologem, ale i nejobecnější znalosti mu stačily k tomu, aby tuto éru identifikoval.
Nacházeli se ve světě, v němž ještě neexistovali lidé, savci ani ptáci, v němž se to ale zato hemžilo dravými, masožravými obojživelníky a ještěry.
Schneider se otřásl, když opět pomyslel na to, že se pohybují po povrchu planety, kterou ovládají ještěři přinejmenším tak suverénně, jako v novověku člověk. Možná ještě důkladněji.
Ani les, jímž procházeli, nebyl opravdovým lesem. V tomhle světě nebylo nic, co by připomínalo listnatý strom.
Šli dalších pět minut, když se Will znova náhle zastavil. A tentokrát Schneider hned pochopil proč.
Domníval se, že po tom všem, co dosud zažili, je vůči překvapením odolný. Ale nebylo to tak. Pohled, který se jemu a mladému důstojníkovi naskytl, byl natolik bizarní, že Schneider stál skoro minutu s otevřenou pusou a jen zmateně civěl.
Dostali se až ke skále. Sotva metr před nimi končil les. A sotva půl kroku dál se do výšky vypínala skalní stěna. Byla dokonale kolmá a tak hladká, že kámen byl jako zrcadlo, v němž se jasně odrážely obě jejich postavy.
"Co je... tohle?" zamumlal Will polohlasem. Vystoupil z lesa docela ven, zvedl ruku, ale pak ještě jednou zaváhal a kamene se nedotkl. Prsty se na několik vteřin rozechvěle zarazily před hladce vyleštěnou stěnu, a když se jí pak dotkl, Schneider instinktivně zadržel dech.
Samozřejmě se nestalo nic, a samozřejmě také nečekal, že se něco stane. A přesto by nebyl překvapen, kdyby se něco stalo.
"Je... je to na dotek docela normální," řekl Will. "Strašně hladké. Jako sklo nebo kov. Ale je to jednoznačně kámen."
Náhle zazněl jeho hlas vzrušeněji. Zase o půl kroku ustoupil a udělal rozmáchlý pohyb ke koruně stěny.
"Bože můj, profesore, něco takového přece nedokáže příroda vůbec vytvořit! Tahle skála musela být uměle opracována. Víte, co to znamená?" Hned si na svou otázku odpověděl. "Tenhle svět je obydlen. Tohle musel někdo udělat!"
"Ne tak zhurta," řekl Schneider. Snažil se ztlumit Willovo nadšení, ale úplně se mu to nepovedlo. "V té době nežili žádní lidé. Ani nic podobného."
"Vždyť to ani lidé být nemusí!" namítl Will vzrušeně.
"Co jiného?" Schneider se pokusil usmát, ale ani to se mu nepodařilo. "Možná malí dinosauři s laserovými pistolemi, kteří to tady vybudovali proto, aby se nevítaní cestovatelé, jako my, časem měli čemu divit."
"A co to, co jsme tu viděli letět? Co nato říkáte?"
"Byla to docela obyčejná helikoptéra," odpověděl Schneider. "Takových jsem viděl stovky, a vy také, Wille. Uvažujte. I kdyby v této době existovaly inteligentní bytosti, o nichž vůbec nic nevíme - jak veliká by asi byla pravděpodobnost, že konstruují stejné stroje, které nejenže fungují stejně jako naše, ale jsou jim dokonce k nerozeznání podobné?"
Kromě toho existovalo pro tuto hladkou stěnu ještě jiné vysvětlení. Schneider měl dokonce najednou dojem, že něco podobného už jednou kdesi viděl, a nebylo to ani tak dávno. Nevěděl jen, kde to bylo.
"Pak tady musí být ještě jiní lidé," řekl Will. "To dokazuje ta helikoptéra a ten výstřel. Jsem si teď jist, že jsem se nemýlil."
"A odkud by se sem dostala helikoptéra?" zeptal se Schneider. "Stanton u sebe žádnou neměl, když do laboratoře vešel."
"Vy jste to viděl stejně jasně jako já," řekl Will.
Znělo to podrážděně a Schneider to dokonce trochu chápal. Sám sebe se ptal, proč se tak tvrdošíjně pokouší popřít to, co bylo zjevné. "Možná, že nejsme jediní, kdo se dostali do této éry."
"Kompletní vrtulník s osádkou?" zeptal se Will. "Proč už ne ksakru zrovna celé město? Nebo celý posraný svět?"
Schneiderovi neunikly drobné varovné příznaky ve Willově obličeji i hlase. Důstojník už se pomalu přestával ovládat. Možná od něj očekával příliš. Okolnost, že nosil uniformu a dovedl zacházet se zbraní, ještě neznamenala, že je nezranitelný.
"Uklidněte se, Wille," řekl, "nějaké vysvětlení už najdeme."
Ve Willově obličeji to zaškubalo. Schneider najednou pochopil, že důstojník má zrovna takový strach jako on a že je stejně zoufalý a bezradný.
"Pojďme dál," řekl. "Možná Stantona a ostatní přece jen ještě najdeme."
Pohybovali se podél lesklé skalní stěny, ale instinktivně drželi větší odstup než bylo potřeba, ačkoliv tak byli nuceni jít lesem. A to bylo mnohem namáhavější než pohyb po pásu hladkého písku na úpatí stěny. Skála měla rozměry malé hory. Odhadoval, že už urazili dobrou míli, než zahlédli její konec. A tím i konec lesa.
Schneider se zastavil tak prudce, že Will, který šel za ním, ho bolestivě kopl do lýtka. Ale neřekl ani slovo a také voják zůstal několik vteřin stát jako opařený a zíral vytřeštěnýma očima přes něj.
Po levici, přímo ve směru, kterým postupovali, les pokračoval. Hranice nebyla jen rovná. Byla doslova jakoby odříznutá nožem.
Schneider spatřil obrovité kapradiny, které byly prostě přepůlené, přeříznuté keře, v půli useknuté stromy. Nedaleko odtud dokonce rozpůlené tělo jakéhosi malého zvířete, které padlo za oběť neviditelného ostří, jež rozdělilo svět.
A na druhé straně se rozprostírala temná hněď nevadské pouště. Pohled na krajinu a vegetaci, který byl Schneiderovi důvěrně známý. Bylo to, jako by se octli na dělící čáře mezi dvěma světy. A teď najednou také pochopil, co se stalo se skálou. Nebyla vyleštěná. Byla rozpůlená.
Totéž cosi, co rozdělilo jejich laboratoř minulou noc.

"Bože můj," zašeptal Will. "Co je to, Schneidere?"
"To... to nevím," odpověděl Schneider váhavě. Hluboko v nitru se ho začal zmocňovat temný pocit hrůzy. Zcela nový druh zděšení, pramenící z vědomí, že asi už ví, co tento fantastický pohled znamená.
Ale nedovolil myšlence, aby získala tvar. Představa, že se jich něco zmocnilo a ovládlo je, byla hrůzná.
Pohnul se o krok dopředu a pak doprava. Nestalo se nic. Stál teď opět na sluncem vysušeném písku pouště a cítil ve tváři horký vítr, jenže to bylo taky všechno. Les zůstal tam, kde byl.
Schneider sebral veškerou odvahu, otočil se doleva a vešel dva kroky zpět do pravěké džungle. Výsledek byl tentýž. I on zůstal tím a tam, kde byl, a když se otočil, viděl zase poušť. Zrovna jako Will, který ho sledoval se svraštělým čelem a s jasnými obavami.
"Co je, profesore?" zeptal se.
"Jen... jsem něco zkusil," odvětil Schneider chvatně. "Znáte přece vědce: neodoláme prostě možnosti provést experiment."
Usmál se.
Ale Will zůstal vážný: "A co jste zjistil?"
"Nic," řekl Schneider. Ukázal do pouště. "Pojďme. Jde se."
"Do Las Vegas je to dvacet mil," řekl Will. Nehýbal se z místa.
"Ale na silnici jen asi dvě nebo tři," odporoval Schneider. "To zvládneme. Možná se taky vrátí ten vrtulník a budeme na něj moci zamávat."
V duchu se divil, že helikoptéra vůbec zmizela. Její osádka přece musela tu podivnou džungli zahlédnout. Ale možná, že se vrátili jen proto, aby svůj objev někomu ohlásili.
Bylo mnohem větší vedro, když opustili úkryt lesa. Schneiderovy hodinky se v okamžiku časového skoku zastavily, ale odhadoval, že nemůže být víc než sedm. Přesto už slunce pálilo z oblohy nemilosrdnou silou, takže se zastavili těsně na úpatí skály a pobyli trochu ve stínu.
To, co si mysleli, že vidí z dálky, se potvrdilo:
Skála měla přibližně čtvercový půdorys. Tato strana tvořila strmý, přesto však schůdný svah.
Po Stantonovi a jeho průvodcích nebylo ani stopy.
Právě když se dostali na konec skály a chystali se vyjít do slunečního žáru, objevil se před nimi hořící vrak.
Stroj se musel zavrtat do země jako střela a pak se zlomil. Na dva velké a nespočet malých kusů, které hořící ležely v širokém okruhu. Téměř kolmo k obloze stoupal mastný černý dým. Kdyby až dosud nebyli za skálou, museli by ho spatřit už z dálky.
Žár, který z vraku sálal, byl příšerný. Přesto se k němu přiblížili, jak jen nejvíc mohli. Stroj byl naprosto vyhořelý. Schneider jen s obtížemi identifikoval onu hromadu zdeformované oceli a roztaveného skla a plastů jako helikoptéru. O to překvapenější byl, když Will po několika vteřinách řekl: "To byl vrtulník policie."
"Jste si tím jist?" zeptal se Schneider pochybovačně.
"Jeden z těch malých vrtulníků," potvrdil Will. Zvedl zbraň a vystřelil z ní rychle po sobě dvakrát do vzduchu.
"Co to děláte?" zeptal se Schneider vyděšeně.
"Možná nás někdo uslyší," odvětil Will, "možná je už na cestě záchranné družstvo. Helikoptéry jsou vysílačkou v neustálém kontaktu se základnou. Když se kontakt přeruší, na základně okamžitě vědí, že se něco děje a vyšlou pátrací hlídku." Se zjevnou úlevou si oddechl. "Myslím, že jsme to vyhmátli, profesore. Musíme jen počkat tady, než..."
Schneider o několik kroků ustoupil před žárem, který vycházel z hořících trosek. Zvedl si ruku před obličej a soustředěně se pokoušel rozpoznat něco v hořícím zbytku. Viděl ale jen stíny a temné beztvaré obrysy. V duchu se ptal, proč se vlastně vrtulník zřítil.
"Na co musíme čekat, Wille?" zeptal se.
Danford neodpověděl. Když se k němu Schneider otočil, uviděl, že důstojník poodešel kus stranou, aby viděl přes stroj a černý dým. Stál v téměř absurdní, strnulé poloze. Oči měl vytřeštěné.
Ani ne padesát metrů odtud se jim naskytl pohled, který by mohl pocházet rovnou z dekorace nějakého hororu.
Jenomže tohle nebyla žádná kamufláž a nebyl to ani filmový horor, co se tady odvíjelo. Byla to skutečnost a ta byla tisíckrát horší, než by mohl být jakýkoliv vymyšlený příběh.
Před nimi byl téměř k nepoznání zdemolovaný vrak obytného automobilu. Střecha chyběla, všechna okna byla rozbitá a pravá strana byla odpředu dozadu roztržená jako staniolový obal tabulkové čokolády, která se dostala do rukou nedočkavému dítěti.
Jenže to, co leželo vedle auta, nebylo dítě.
Byla to mrtvola dospělého Tyrannosaura Rex.

Littlecloud musel Cormana nakonec zbít. Pokoušel se ho mírným násilím odradit od toho, aby šel do vozu a hledal svou ženu a druhou dívenku. Nepodařilo se mu to. A tak vzal do náručí dceru Cormanových, která přežila a odnesl ji k hlídkovému vozu.
Dívka se ani nebránila, ani nepípla, a ačkoliv Littlecloud tomu byl zpočátku téměř rád, naprostá netečnost dítěte ho nakonec začala znepokojovat. Několikrát na ni promluvil... Nereagovala. Pak ji posadil jako loutku na zadní sedadlo policejního vozu a připoutal ji pásy.
Oči měla vytřeštěné a strnule zírala do prázdna. Když Littlecloud zvedl ruku a udělal, jako by ji chtěl udeřit, vůbec nezareagovala. Littlecloud nebyl psycholog a o dětech věděl asi to, že jsou hlučné a obvykle působí víc trápení než radosti. Jenže tohle mu téměř zlomilo srdce. Nestvůra si našla další oběť.

Chvíli uvažoval o tom, že použije vysílačku, aby přivolal pomoc, ale pak se rozhodl neudělat to.
Došel k policejnímu vozu, kterým se dostal až sem a rozhodl se vrátit zpátky do Las Vegas. Nastartoval a odjel k vraku obytného auta, aby vyzvedl Cormana.
Očekával, že ho najde u mrtvoly manželky, ale Corman se plazil po čtyřech uvnitř vozu a neustále křičel jméno své dcery. Ruce mu krvácely. Poranil se o ostré hrany zpřerážených předmětů a způsoboval si další poranění, jenže si toho, jak se zdálo, nevšímal.
Littlecloud ho několikrát oslovil, ale Corman ani v nejmenším nereagoval. Nakonec se pokusil chytit ho za ramena a vytáhnout nahoru.
Corman se po něm ohnal.
Littlecloud se prvním dvěma ránám vyhnul, třetí zásah dostal do prsou a v téže chvíli zasadil Cormanovi jemnou ránu do krční tepny, Přece jen však byla dost tvrdá, aby ho zbavila vědomí ale ne tak prudká, aby ho zranila.
Corman se Littlecloudovi bezmocně svalil do náručí. Ten ho vynesl ven z vozu a posadil na sedadlo spolujezdce. Připoutal ho bezpečnostním pásem, vzal ze skříňky na palubní desce pouta a svázal mu ruce. Pak nastartoval motor a rozjel se.
Pořádně se zapotil. Potřeboval dvacet minut jen k tomu, aby vůbec našel dálnici a pak ještě dalších deset, než se dostal na okraj Las Vegas. Neměl ponětí, kde může být nejbližší nemocnice - vlastně ani přesně nevěděl, kde vlastně je. Možná by měl přece jen použít vysílačku a požádat o pomoc.
Jenže - rozhodl někdo jiný. Najednou se za ním rozječela siréna. Littlecloud vrhl pohled do zpětného zrcátka a spatřil hned dvě hlídková vozidla, která ho stíhala s rozsvícenými majáky. Prakticky současně se ozvala vysílačka. Littlecloud sejmul sluchátko a stiskl hovorové tlačítko. Jenže se nestalo nic. Z přístroje proudilo jen statické šumění. Přes noc zřejmě i vysílačka vypustila duši.
Jeden z policejních vozů se oddělil a snažil se zajet do pruhu vedle Littleclouda. Když se mu to podařilo, jeden z policistů zařval:
"Okamžitě zajeďte napravo! Je to první a poslední varování!"
Littlecloud chvatně zvedl ruce, ale nesundal nohu z plynového pedálu. Sekundu čekal, pak dal pravou ruku na volant a druhou rukou ukázal dozadu. Všechno velice opatrně a nepřirozeně pomalu, aby u policistů vedle sebe nevyprovokoval nerozvážnou reakci, které by pak litoval, a to daleko víc než policista.
Jenže tentokrát měl štěstí. Ten muž zřejmě spatřil nehybné dítě na zadním sedadle a naštěstí z toho hned neusoudil, že prchající Indián si teď ještě navíc opatřil rukojmí. Puškou sice na něj neustále mířil, ale nevystřelil.
"Máte vadnou vysílačku?" ozvalo se z reproduktoru.
Littlecloud přikývl. Trochu zpomalil, takže druhý hlídkový vůz dostal příležitost předjet je. Současně se ve zpětném zrcátku objevil třetí policejní vůz a zaujal jeho místo.
"Co je s tím dítětem?" zeptal se hlas z tlampače. "Je raněné? Potřebujete pomoc?"
Littlecloud znova přikývl.
"Oukej. Jeďte za námi - a žádné hlouposti. Okamžitě bychom začali střílet."
S ohledem na dva nezúčastněné civilisty, které měl Littlecloud ve voze, policisté zase v jeho očích klesli. I když věděl, že ta hrozba možná nebyla myšlena vážně. Přesto se soustředil na to, aby teď jel maximálně opatrně a aby se nedopustil sebemenší chyby. Bůh ví, že už jich udělal dost od chvíle, co vkročil do tohohle zatraceného města v poušti.
Vůz před ním zablikal doprava a když odbočili z hlavní silnice, zaregistroval Littlecloud bez většího překvapení, že jsou na cestě rovnou k Mainlandovu okrsku.
Bylo to jedno. Každopádně tam na ně bude čekat sanitka, která se postará o Cormana a jeho dceru.
Corman zasténal a otevřel oči. V první chvíli měl pohled tak strnulý a bez výrazu jako předtím, ale rychle se projasňoval. Pomalu zvedl spoutané ruce a podíval se na Littleclouda.
"Bylo to tak zlé?" zeptal se.
Littlecloud přikývl. "Všechno už v pořádku?" Kousl se do rtů. "Promiňte, chtěl jsem říct..."
"Rozumím," přerušil ho Corman. Jeho hlas zněl dutě a naprosto nepřítomně. Byl to hlas starého muže, kterého opustily veškeré životní síly. "Myslím, že... už to není třeba."
Littlecloud pokynul směrem ke skříňce na palubní desce. "Klíčky musí být támhle. Nechci teď strkat ruce tam, kde to nebude vidět."
Corman v první chvíli nepochopil, co tím chce říct. Teprve pak si všiml policejních vozů před nimi a vedle nich. A pušky, která neustále na Littleclouda mířila.
"Vy jste... se vrátil do města," řekl. "Vždyť vás teď zatknou."
"Neměl jsem jinou možnost," odpověděl Littlecloud. Byl trochu zmatený a - víc než jen trochu vyplašený. Klid v Cormanově hlase se mu nelíbil a to, co říkal, už vůbec ne. Ten člověk byl zcela zjevně ještě v šoku.
"To mě mrzí," řekl Corman. "Budu vypovídat ve váš prospěch, to vám slibuji. A má rodina také."
"Vaše dcera je vzadu," řekl Littlecloud opatrně. "Myslím, že není zraněná."
Corman se na sedadle otočil, dceru si ale přeměřil jen letmým pohledem a pak se opět zaměřil na hlídkový vůz, který jel před nimi. "Spí," řekl. Na tváři se mu objevil smutný úsměv. "Jsou to skvělé děti, obě dívenky. Veškerá moje pýcha. Jsou všechno, co mám, víte? Chci říct, že jsem miloval svou ženu, ale děti jsou... můj život. Rozumíte, co tím myslím?"
Littlecloud neměl odvahu říci mu, že jedna z jeho dcer je mrtvá, že ji sežrala ta obluda, která by vlastně vůbec neměla existovat, a která zabila i jeho ženu. Na to bylo dost času i později. A jsou lidé, kteří to dokážou mnohem lépe než on. Littlecloud jim ten úkol nezáviděl.
Dostali se až k hlídce. Vůz vpředu vypnul modré světlo a sirénu a jako první projel branou, kterou Littlecloud noc předtím dosti dramatickým způsobem vyjel ven. Šlápl na brzdu, opatrně zajel na parkoviště obklopené ze všech stran

zdmi a vypnul motor. Velmi opatrně otevřel dveře a s rukama nad hlavou vystoupil.
Okamžitě ho chytili dva policisté a přitlačili ho na vůz. Následoval tvrdý kopanec. Littlecloud rozkročil nohy, takže stál v hlubokém předklonu, ruce položené na střeše vozu a naprosto bezmocný.
Muži byli velmi opatrní - buď to byli opravdoví profesionálové, nebo je Mainland před ním varoval. Každý z nich mu držel jedno zápěstí a druhou rukou na něj mířil zbraní. Třetí ho začal zkušenými pohyby prohmatávat a hledal, zda nemá zbraň.
"Ahoj, Vinnetou," řekl známý hlas za ním. "Věděl jsem, že se ještě uvidíme."
Littlecloudovi zkroutili paže za zády a spoutali mu je. Teprve pak ho čísi ruka chytila a otočila jej. Ten pohyb byl zbytečně drsný. Littlecloud se zapotácel a udeřil se o vůz.
Rychle otočil hlavu a zapamatoval si tvář policisty, který se snažil svému šéfovi ukázat, jak bude s tímhle jeho osobním nepřítelem zacházet. Jen na zlomek vteřiny vydržel indiánův pohled a pak rychle o krok ustoupil.
Mainland si toho krátkého němého souboje samozřejmě také všiml a dal také najevo údiv. Neřekl však ani slovo. I on držel od Littlecloudа uctivý odstup. Jeho oči si prohlížely protivníka se směsí despektu a potlačovaného vzteku..
"To je fajn, žes nás přišel navštívit," pokračoval. "Jsem rád, že jsme se zase setkali, že jsi v pořádku. Už jsme si o tebe začali dělat starosti. Chlapi se drží zpátky, ale obávám se, že nemají zrovna dobrou náladu. Na tvém místě bych se jim zdaleka vyhnul."
"Přestaňte vykládat takové hlouposti, Mainlande!" řekl Littlecloud. "Raději se postarejte o toho člověka a jeho dcerku. Oba musí do nemocnice."
"To se stává lidem, kteří ti přijdou do cesty, podezřele často," řekl Mainland. Přesto dal policistovu stojícímu vedle pokyn, aby se postaral o Cormana a jeho dceru. "Co jsi těm dvěma udělal?" pokračoval. "To už teď máš spadeno i na nevinné turisty? Nebo tě taky podvedli?"
"Zatraceně, přestaňte s těmi blbými řečmi!" Littlecloud se téměř rozkřičel a v jeho hlase muselo být něco, co Mainlandovi dalo jasně na srozuměnou, že je rozzuřený a frustrovaný nejen proto, že mu zase padl do ruky. Vteřinu se na Littlecloudа díval téměř polekaně, ale pak se zase ovládl a na tváři se mu objevil zase onen známý povýšený úsměv.
"Rád," řekl, "když mi prozradíš, co mám udělat místo toho."
"Například dát zprávu svým nadřízeným," odpověděl Littlecloud trochu tišeji, ale neméně rozrušeným tónem než předtím. "Nebo vojákům. Nejlépe těm i těm."
Mainland se zazubil. "Proč ne hned prezidentovi Spojených států?" zeptal se.
"Možná ani to by nebyl špatný nápad," řekl Littlecloud. "Poslyšte, Mainlande! Je úplně jedno, co mezi námi bylo předtím. Tam venku, v poušti, se stalo... něco neuvěřitelného."
Hledal slova, ale v první chvíli je nenašel. Doposud se nezamýšlel nad tím, jak by Mainlandovi měl o svém zážitku říci - tak, aby mu uvěřil a nedal ho hned zavřít na uzavřené oddělení nejbližšího blázince.
Možná to byla chyba. Živě si dokázal představit, jak by Mainland reagoval, kdyby mu řekl, že jeho a Cormana přepadli živí dinosauři.
Nakonec však přece jen řekl: "V poušti řádí obrovská obluda. Zničila Cormanův vůz a zabila Cormanovu ženu a jednu z jeho dcer." Zcela záměrně se vyhnul slovu dinosaurus.
Mainland mu nemohl uvěřit. Celý vyjevený jen zíral, tak Littlecloud ještě dodal: "A jen tak mimochodem sejmula i vaši helikoptéru."
"Cože?" ujelo Mainlandovi. "Co to má znamenat? Co je s tím strojem?"
"Zřítil se," opakoval Littlecloud. "Obávám se, že posádka je mrtvá."
Mainland na něho pronikavě několik vteřin hleděl, pak se beze slova otočil a pospíchal ke Cormanovi, který stál na druhé straně hlídkového vozu. Tiskl k sobě dceru a neustále ji hladil po vlasech. Tvář měl zcela nehybnou, jako z kamene.
"Je to pravda, pane?" zeptal se Mainland.
Corman se usmál. To, co se mu objevilo na tváři, ale nebyl úsměv, spíš křečovitý škleb. Littlecloudovi z něj přeběhl po zádech mráz.
"Promiňte?"
Mainland zuřivým gestem ukázal na Littlecloudа. "Je pravda, co říká tenhle chlap?" zopakoval otázku. "Co se stalo s helikoptérou? A s vaší rodinou?"
"Nic o žádné helikoptéře nevím," odvětil Corman. Podíval se na Mainlanda, ale jeho pohled přesto jako by procházel skrze něj. "Moje rodina je..." Zarazil se. Cosi v jeho očích začalo jiskřit, jako by se konečně na všechno rozpamatovával. Pak ale upřel pohled na Littlecloudа a přísemný úsměv se mu zase usadil v obličeji.
"Tomu muži křivdíte, pane," řekl, "nic nám neudělal. Naopak. Velice nám pomohl."
"Co je s tím vrtulníkem?!" trval na svém Mainland.
Corman několikrát za sebou zavrtěl hlavou. "Nevím," řekl. "Byl tam jakýsi vrtulník, ale..."
"Nechte ho na pokoji," řekl Littlecloud. "Vidíte přece, že ten člověk je v šoku."
"Ano." Mainland se prudce od Cormana otočil a pohlédl na něj. "A dovedu si představit, jak mu je, když musí navíc být i nyní s tím, kdo má jeho ženu a druhé dítě na svědomí."
"Vy jste se snad zbláznil," reagoval Littlecloud znaveně.
"To se ukáže," odpověděl chladně Mainland. Udělal příslušné gesto. "Odveďte ho!"
"Zatraceně, Mainlande, poslouchejte mě!" zvolal Littlecloud téměř zoufalým hlasem. Dva policisté ho chytili za spoutané ruce a vlekli ho ke dveřím. "Pošlete do pouště helikoptéru, která to prošetří! Nebo tam raději zaleťte sám!"
"Přesně to udělám, Littlecloude," ujistil ho Mainland zlostně. "A jestli tam nenajdu to, co říkáš, pak se můžeš modlit u svých rudých bohů, abych se raději nevracel."

Uběhlo téměř pět minut, než se Will zase z karavanu vrátil. Neřekl, co tam našel a v očích měl hrůzu, která stačila k tomu, že Schneiderovi naskočila husí kůže.
Vlastně z žádného jiného důvodu, než aby se poněkud rozptýlil a vyrovnal se tak s nepochopitelnými událostmi, podrobil zatím Schneider mrtvolu dinosaura pečlivé prohlídce - pokud to dovoloval bouřící se žaludek a část jeho myšlení odpovědná za logiku, která teď prodělávala těžkou zkoušku.
Ten pohled byl tak bizarní, tak absurdní a tak fantastický zároveň, že superlativy, které Schneider znal, už prostě nestačily a musel by si pro fakta najít nová slova.
Jedna věc je o sedm metrů vysokém a čtrnáct metrů dlouhém netvorovi, vážícím dobrých šest tun, číst, ale docela jiná věc je stát vedle něj a moci se ho dotknout.
Schneider byl otřesen, tak hluboce a trvale, jako nikdy předtím. Z důvodu, který sám nedovedl přesně pojmenovat, ho pohled na tyrannosaura šokoval a neuvěřitelně rozrušil.
Až večer to na něho dolehlo jako noční můra.
Všechno se seběhlo šíleně rychle, takže mu v podstatě nezbyl čas, aby se opravdu zamyslel nad tím, co se stalo. Ale hlavním důvodem bylo možná to, že minulou noc byli v jiném světě. Vnikli do prostředí, které bylo natolik cizorodé a bizarní, že jeho opravdový charakter pravděpodobně nikdy nedokážou pochopit. V onom přízračném lese, který se zvedal padesát metrů za nimi, byli oni cizinci. A on, profesor, prostě akceptoval fakt, že toto cizí prostředí mělo právo se proti vetřelcům bránit a zlikvidovat je.
To, co viděl tady, byl naprostý opak. Zničený vůz, hořící helikoptéra a poušť byli jejich světem, do kterého vnikla gigantická obluda a rozsévala smrt. Ačkoliv mu zde i tam stačilo natáhnout ruku, aby se dotkl toho, co viděl, byla tato smrt zde větší realitou než ta, se kterou se setkali v džungli.
Tyrannosaurus Rex nebyl prostě jen šelmou jako každá jiná. Byla to síla, která se zhmotnila v obrovitém těle. A vůbec nic na tom neměnil fakt, že i toto tělo bylo zničeno a nakonec zemřelo.
"Profesore?" Will přistoupil tiše za něj a opět si vzal pušku. Pořád ještě byl pobledlý a ruce se mu očividně třásly. "Už jste hotov?"
"Co tím myslíte?"
Willův pohled sklouzl na trup mrtvého dinosaura. Schneider v něm marně hledal uspokojení, nebo alespoň něco jako zadostiučinění. Viděl v něm pouze strach.
Později měl onen výraz zahlédnout ještě mnohokrát a v očích mnoha lidí, ale teď to bylo poprvé, co pochopil, že stvůry z toho příšerného pralesa vzbuzují víc než jen strach ze smrti. Ohrožení, které představovaly, bylo mnohem povážlivější.
Dinosaurus nebyl prostě jen mrtvou šelmou. Byl poslem z cizích světů, naprosto cizím tvorem, který byl tak odlišný, že on i lidé nemohli na planetě existovat současně.
To, co tady před nimi leželo, mohlo být zárodkem jiné inteligence, druhu, který by možná ovládl svět namísto člověka, kdyby nebyl býval vyhlazen.
Ale byl skutečně vyhlazen?
Co když ten nezdařený experiment nebyl koncem, ale naopak začátkem? pomyslel si Schneider a při té myšlence se ho zmocnila hrůza, která nebyla o nic menší než ta, již četl v Darfordových očích.
"Nemyslím, že má smysl tady čekat," pokračoval Will po takřka nekonečně dlouhé odmlce. "Měli bychom jít raději dál."
"Ale vždyť jste sám povídal..."
"Vím, co jsem povídal," přerušil ho Will. "Přesto. Mohlo by to pěkně dlouho trvat, než někdo přijde. Myslím, že tady někdo přežil. Uvnitř ve voze leží vystřílená pistole a támhle vzadu jsou stopy pneumatik. Někdo musel tu bestii zastřelit a pak vzít nohy na ramena." Zaváhal, ukázal pak hlavní pušky na hořící helikoptéru a na okraj lesa. "Kromě toho je příliš nebezpečné tady dál zůstávat. Když se tady objevil jeden, mohlo by jich přilézt víc. Vidíte přece, že se odváží z lesa ven."
Ze všech argumentů jedině tento Schneidera přesvědčil - zato ovšem důkladně. V novém návalu hrůzy se v duchu ptal, jak to, že sám na tuhle myšlenku nepřišel. Věděli, že v tom lese jsou přinejmenším ještě tři živí Deinonychové - možná jich je mnohem víc - a pach krve, který se z gigantické Tyrannosaurovy mrtvoly šířil, by je mohl přilákat velmi brzy.
Schneider si odevzdaně povzdychl. Už při pouhém pomyšlení na možná několikahodinový pochod žárem pouště se mu dělalo nevolno, ale Will má pravdu. Nemohou tady vůbec zůstat.
"Našel jsem v tom voze mapu," řekl Will. "Na dálnici je to pár mil. Myslím, že to zvládnem. Tak co vy na to?"
Schneider stál jako přikovaný a přemýšlel o velikosti historie lidstva. Ale nepodařilo se mu vycítit z pohledu na zdemolovaný vůz a mrtvou bestii jakoukoliv velikost. Jediné, co pociťoval, byl hnus a strach.
"Pojďme," řekl.
Obrátili se k jihu a sledovali stopy vozu, které vedly týmž směrem. Řidič zřejmě také zamířil k dálnici. Schneider se v duchu modlil k nebi, aby se tady alespoň trochu vyznal.
Ačkoliv tady pracoval už asi tři roky a v Las Vegas byl nesčíslněkrát, cestu absolvoval vozem jen velmi zřídka a pěšky nešel nikdy. Většinou používal jednu ze dvou malých helikoptér, kterými disponoval výzkumný ústav, nebo se nechal odvézt z města aerotaxíkem. Nemohl si dovolit ztratit se. Ani náhodou.
Schneider si přehodil svou pušku přes rameno, když vyšli z lesa. Will ale držel pušku i nadále oběma rukama a neustále se nervózně ohlížel za sebe.
I Schneider se tu a tam podíval přes rameno k lesu. Několikrát se mu zdálo, že zaregistroval v zelenohnědé hradbě pohyb a přinejmenším jednou si byl jist, že spatřil trojhranný černý obrys, který nízko a pomalu kroužil nad korunami

stromů.
Ale nikdo je nepronásledoval. Ať už kapradinová džungle skrývala jakékoliv hrůzy, nic se z ní nevyřítilo a nepustilo se na drápovitých tlapách do pronásledování, ani se na ně nevrhlo ze vzduchu.
Postupovali tak rychle, jak jen to šlo, jenže ani les, ani vrak helikoptéry se nijak znatelně nevzdalovaly.
Schneider věděl, že s odhady - navíc ještě v takovém stavu, v jakém jsou oni - je třeba být opatrný, ale museli být přece už minimálně půl hodiny na cestě. A neurazili více než míli.
"Teď, když už to vypadá, že přežijeme," řekl najednou Will, "mi vlastně můžete prozradit..."
"Co bych vám měl prozradit?" vpadl mu do řeči Schneider.
"Vysvětlení," odvětil Will. "Důvod, proč se všechno tohle stalo."
"Nemám ponětí, proč..."
"Samozřejmě, že máte," přerušil ho Will klidně. "Máte přinejmenším teorii - a já bych řekl, že dokonce víc než to. Jenže z ní máte strach."
Schneider přemohl nutkání zastavit se a zmateně se na důstojníka zadívat. Museli zůstat v pohybu. K vyčerpání se přidala ještě i ztráta tekutin, Schneider zatím neměl příliš velkou žízeň, ale věděl, že slunce jim těla nemilosrdně vysouší. Konec přijde brzy a pravděpodobně velmi rychle.
"Umíte číst myšlenky?" zeptal se.
Will se usmál. "Ne. Ale tváře. A to je skoro nastejno. No tak?"
"Nebude se vám to líbit."
Will nasadil odmítavý úsměv. "Panu profesorovi je do žertování, co?"
"Tak dobrá," začal Schneider. "Až doposud jsem si myslel, že jsme se dostali do pravěku. Jako... by cosi přetrhlo čas a přeneslo nás o miliony let zpět."
"Jenže to vypadá, že to tak není."
"Správně," potvrdil Schneider. Mluvil teď plynuleji a trochu hlasitěji. I když měl strach z toho, vyjádřit myšlenky slovy a dát jim tak nebezpečnou podobu, teď mu přišlo celkem snadné právě tohle udělat.
Možná proto, že nejhorší strach je ten, který nedokážeme přesně rozeznat.
"Ty dveře včera večer... vedly jaksi do pravěku, ale současně také..." Zarazil se, vteřinu zauvažoval a pak začal znova: "Jak jsem říkal, je to jen teorie - ale tak, jak to vidím já, jsme se nedostali my do minulosti, ale minulost do přítomnosti."
Will svraštil čelo, ale už jeho příští slova dokázala, že přesně pochopil, co má Schneider na mysli. Schneider si byl dokonce jist, že Will sám od sebe už předtím přišel ke stejnému názoru.
"To se mi zdá jako rozumné vysvětlení."
Will se opět zasmál. "Promiňte, profesore, ale rozumného na tomhle všem není zhola nic."
"Jenže je jediné, které mám," trval na svém Schneider. "Je to to jediné, co dává smysl. Jak jinak bychom se zase mohli dostat z toho lesa? Stal se prostě součástí našeho světa."
"Hm," pronesl Will. Na několik vteřin to bylo všechno, co poznamenal. Pak dodal: "Pokud je to opravdu tak, profesore - kde je potom ten kus přítomnosti, který by měl být vlastně tady?"
"Možná... že tady nastala jakási... výměna," řekl Schneider váhavě.
"Myslíte poušť, laboratoř... to všechno bylo tam, kde je teď ten les? A to se teď dostalo na jeho místo do minulosti?"
Will se zasmál, ale Schneider zůstal vážný. To přirovnání se mu líbilo, zároveň ho ovšem naplňovalo strachem. Teprve teď, když Will pronesl ta slova nahlas, sám pochopil, jak fantasticky to vysvětlení zní. Na druhé straně: nebylo to tak, že to, co zbylo po vyloučení nemožného, musí být automaticky pravda?
Zmocnil se ho mírný pocit závratě. Nejdřív na to nedbal a považoval to za projev oslabení a vyčerpání. Ale nebylo to tím. Ten pocit se opakoval a bylo v něm cosi nesmírně známého. Pocit, který už jednou měl, a který jako by nebyl jen tělesné povahy, ať už to znělo sebevíc fantasticky. Zdálo se, jako by to nebyl on, ale svět kolem, který se zapotácel a pak...
...poznal to.
"Och, Bože!" vydechl. "Wille, utíkejte!"
Současně vyrazil. Celé tělo jako by zaprotestovalo a projela jím palčivá bolest. Jenže vědomí toho, co se stane, mu propůjčilo ještě jednou síly. Schneider utíkal a popoháněl i důstojníka.
Pocit závratě ještě přetrvával a slabost a bolesti v zádech a v poraněném boku zesílily. Poslední rezervy sil jeho těla byly definitivně vyčerpány.
Cítil, jak ho opouštějí síly, začal se potácet a jako přes krvavý závoj spatřil kamenný výčnělek, který se vypínal z pouštního písku tři čtyři kroky před nimi. S vypětím posledních sil se dopotácel k němu, padl na kolena a poslední kus se za skálu doplazil. Pak se schoulil a zakryl si pažemi hlavu.
Byl to naprosto nesmyslný pohyb. Před tím, co se v následujícím okamžiku stalo, nemohli ani utéci, ani se kdekoliv schovat. Ale Schneider už nebyl schopen ani logicky uvažovat. Jednal čistě instinktivně - zda správně nebo špatně, nebylo důležité.
Vypětí bylo příliš značné. Schneider ztratil vědomí. Když se zase probral, první, co viděl, byla Willova postava. Seděla přikrčená vedle něj.
Důstojník opřel pušku o skálu a mířil na cosi na druhé straně. Když se Schneider pohnul, jen na něj letmo pohlédl a soustředil se pak opět na to, co bylo za skálou.
Schneider se s námahou převalil. Sebral poslední zbytky sil, které kdesi v těle ještě dřímaly, aby se podepřel alespoň tak, aby mohl přes výčnělek nakouknout.
A zděsil se.
Když se díval dozadu naposledy, byl okraj lesa vzdálen asi jednu míli.

Teď už ne.
Poušť zmizela.
Obrovská skála, která jim sloužila jako orientační bod, byla pryč, stejně jako hořící vrtulník, kouř, mrtvý dinosaurus a vrak obytného auta. Tam, kde předtím to vše bylo, rozprostírala se teď bující zelená kapradinová džungle. Jakkoliv bizarní ta myšlenka Schneiderovi připadala, bylo to tak:
Les je pronásledoval.
"To... to přece není... možné," koktal Will.
"Obávám se, že ano, Wille," zamumlal Schneider.
Bylo mu velmi zatěžko mluvit dál. Ale stejně tak mu připadalo nemožné, aby to neudělal.
"Víte, co to znamená, Wille?" zasípal.
"Co?" zeptal se Will. Znal odpověď. Schneider to vyčetl z jeho tváře.
"Že to ještě neskončilo," řekl Schneider. Unaveným pohybem ukázal na okraj lesa. Paže se mu chvěla tak, že si ji musel druhou rukou podržet. "Rozrůstá se to."

Pokud bylo na světě něco, co Benny nenáviděl více než mravence, pak to bylo hodně mravenců. Bojoval proti těm malým potvůrkám od té doby, co sem přišel a co si tady otevřel benzínovou pumpu. A to už bylo téměř čtyřicet let.
Za tu dobu se toho mnoho nezměnilo. Benny byl pořád tím hubeným, nemluvným chlapíkem se silnými pažemi a jednoduchým rozumem, jako když přišel do Nevady. A benzinová pumpa byla pořád onou prkennou boudou, před kterou z pouštního písku čněly dva zrezivělé stojany s hadicemi.
Ani mravenci se za celá ta léta nezměnili. Jednou to byli červení, velcí mravenci, jindy mnohem menší, zato ale hbitější černí a dvakrát za uplynulá čtyři desetiletí se Benny musel potýkat s termity - dvě jeho nejtěžší bitvy, ale také dvě největší vítězství.
Zpočátku mu naháněli strach, protože byli mnohem větší než obyčejní mravenci a jejich mohutné hlavy a hrůzostrašná kusadla skýtala přímo úděsný pohled. Jenže když je Benny rozšlapal, zbyly i po nich v písku jen skvrny a jejich obrovitá termitiště byla sice veliká a mimořádně stabilní, zato ale zranitelná. Vypálil je. Druhé dokonce srovnal se zemí buldozerem, který si právě proto vypůjčil ve městě.
Ty zatracené potvory tady byly dlouho předtím než přišel a budou tady, až zase tady nebude on. Ale dokud bude tady, maximálně jim zkomplikuje život. Benny byl skálopevně přesvědčen, že už se zatím dávno stal něčím jako legendou v bájesloví mravenců, ničitelem, který přišel proto, aby jim ukázal hranice.
Benny věděl, že většina lidí v okolí ho považuje za blázna. Bylo mu to jedno. Věděl také, že mnozí z těch, kdo občas zabloudili k jeho pumpě a koupili si pár galonů benzínu, to dělali jen proto, aby mu dali vydělat pár dolarů. Ani ve službách, ani v cenách nemohl konkurovat obrovským samoobslužným pumpám na dálnici.
Ale Benny tady nebyl proto, aby prodával benzín. Byl sem poslán proto, aby vedl boj proti mravencům. Las Vegas totiž existuje jen proto, že je tady on, Benny. Kdyby tu hemživou invazi z pouště už celých čtyřicet let neodrážel, pak by se mravenci už dávno vrhli na deset mil vzdálené město a sežrali by ho do posledního živého tvora.
Jeho bitvy byly samozřejmě pouhým škádlením. Armády, proti nimž bojoval, byly ničím ve srovnání s mohutnými hordami, které jen čekaly, až se budou moci vrhnout na Las Vegas a potom možná i na ostatní města, ale dokud tady byl na stráži, dokud jim ukazoval, čeho je schopen jediný odhodlaný muž, neodváží se vyrazit do velkého útoku.
A až dosud se držel celkem dobře. Nezvítězil sice ve všech bitvách, ale ve většině a dokonce i porážky mu zjednaly u těch malých bestií patřičný respekt. Přes všechnu smrtelnou vážnost, s níž tuto válku vedli, se tato hra odvíjela podle určitých pravidel, jichž se obě strany držely jako podle tajné dohody.
Každopádně to tak bylo až do dneška.
Vyndal plechovou láhev, kterou nosil v zadní kapse kalhot, a odšrouboval zátku, aby si dal doušek. Whisky chutnala fádně a zdálo se, že vůbec neúčinkuje. Ale možná také potřeboval něco silnějšího, aby se vyrovnal s pohledem, který se mu naskytl, když se ráno probudil a podle svého zvyku vyhlédl z okna na zadní straně své chatrče.
Spatřil termitiště. Alespoň si dosud myslel, že to je termitiště. Teď už si tím jist nebyl.
Bennyho ten pohled nijak zvlášť neznepokojil a nedal se jím vyvést ze svého normálního denního rytmu. S naprostým klidem vstal, připravil si obvyklou snídani - dvě vajíčka s plátkem slaniny - a stejně klidně je snědl.
Minulou noc spal špatně. Jednou zaslechl výt kojota, nedaleko od domku a ani ne dlouho, ale tak pronikavě a tak vystrašeně, že se tím probudil. A podruhé se mu zdálo, že slyší výstřely a vrčení vrtulníku.
Takže toho rána potřeboval dokonce ještě delší dobu k tomu, aby se opravdu probral, než - stále bez jakékoliv známky spěchu nebo dokonce chvatu - vyšel před domek a na jeden ze stojanů pumpy vyvěsil tabulku s nápisem OTEVŘENO.
Pak naplnil pětilitrový kanystr bezolovnatým benzínem a zase se s ním vracel.
A teď si postupně začal uvědomovat, že tady spousta věcí není tak, jak by vlastně měla být.
Začalo to tím, že cesta k termitišti, co tady vyrostlo přes noc, byla, jak odhadoval, více než třikrát širší, což bylo způsobeno prostě tím, že i ona věc byla třikrát větší než by měla být.
Místo sotva dvou se ta miniaturní pevnost vypínala do vzduchu dobrých šest metrů a také nebyla jen z jednoho strmě trčícího kužele, ale z několika asymetrických útvarů, které se spojovaly do komplikovaně prorostlého celku.
Kromě toho nebylo vidět žádné termity.
Ve dvou posledních případech, kdy proti němu tihle bílí válečníci vyrukovali, si musel cestu k jejich kopci doslova prošlapat. A teď neviděl ani jedno zvíře. A pak tady byl ten zápach - podivný, cizorodý pach, jaký Benny předtím nikdy nezakusil. Zcela jasně to nebyla kyselina mravenčí, ale také nic, co by znal.
A bylo ticho. Příliš podezřelé ticho.

Benny se ve vzdálenosti dobrých deseti metrů od termitiště zastavil. Byl možná blázen, ale nebyl idiot: termitů, kteří postavili takovéto monstrum - a k tomu přes noc - muselo být neuvěřitelné množství.
A on byl v průběhu celoživotních bojů dost často pokousán, aby věděl, že ty drobounké potvůrky dovedou být nebezpečné dokonce i pro člověka, pokud jsou v dostatečně velkém počtu. Jeho zjizvené ruce a ztvrdlá tmavá místa na krku a ve tváři výmluvně svědčily o tom, co byla schopna provést na lidské pokožce kyselina mravenčí a malá kusadla.
Usilovně přemýšlel a dal si přitom třetí, ještě notnější doušek. Kanystr s benzínem si vlastně vůbec nepřinesl proto, aby termitiště hned podpálil, ale jen proto, aby se nevrátil s prázdnýma rukama. Teď mu to přišlo k smíchu - pět litrů by nestačilo, aby tohle vypálil.
Nedůvěřivě si prohlížel tři východy, které z této strany viděl. Každý byl dost veliký, aby tudy najednou prošla dobrá stovka termitů. Možná, pomyslel si, to je jejich plán. Bezpochyby jich tisíce a statisíce čekaly za těmihle dírami, aby se na něj vyřítili všichni najednou, kdyby byl takový blázen, že se k nim přiblíží.
A to samozřejmě nebyl.
Benny se poškrábal na zarostlé bradě a zkřivil uznale obličej. Jakkoliv ho ta obrovitá termití stavba fascinovala, nebyl z těch, kdo by jen tak na tento trik skočil.
Ta výzva se mu líbila. Nebude to snadné. Bude muset na něco přijít, aby se s tou věcí vypořádal. Opravdu na něco nového. Termitiště nebude moci prostě vypálit, aniž by se k němu nebezpečně přiblížil. Dokonce i pro buldozer bylo tohle monstrum příliš obrovské a kdoví, jaká překvapení se ještě skrývají uvnitř? Přesto - Benny výzvu bez váhání přijal.
Vzal kanystr s benzínem a otočil se, aby se vrátil do domu. Přitom zakopl o překážku, které si na cestě za sebou nevšiml a natáhl se na zem.
Vzteklý nad svou nešikovností se převalil na záda, aby se podíval, o co zakopl.
A v příštím okamžiku už mu bylo jasné, proč v noci slyšel tak strašné kojoti vytí. Nebyl to totiž kojot, ale pes. A to dokonce veliký pes, asi jako vlčák. Jenže ani to mu nebylo nic platné. To, co z něj zbylo, nebylo nic než bílá, dokonale ožraná kostra. Benny zakopl o lebku, která se odkutálela o pár metrů dál. Prázdné oční důlky a tlama rozšklebená, jak už to u lebky bývá, jako by se na něj jízlivé smály.
Benny se otřásl. Nepochyboval ani na vteřinu, že to bylo toto zvíře, jehož smrtelný řev v noci slyšel. Včera přece byl venku, a to tu ani termitiště, ani pes nebyli. A měl také dost přesnou představu o tom, co se tomuto zvířeti přihodilo.
Jak to vypadalo, rozhodl se správně, když si umínil nepřibližovat se k termitišti. Ten pes měl být trochu opatrnější. Blbý hafan.
Jednou rukou se opřel a druhou natáhl po kanystru. Ještě než se ho dotkl, zíral vytřeštěnýma očima na pravačku. Stékala po ní krev. Chyběl mu poslední článek prstu a ten pohled sám stačil, aby bolest vnímal s dvojnásobnou intenzitou. Benny se vysoukal na nohy, přitiskl si zraněnou ruku k břichu a pohledem současně prohledával zem.
Kanystr s benzínem ležel přesně tam, kde ho upustil. Zátka vypadla a jeho obsah se vylil s bubláním do písku pouště.
Jenže to nebyla ostrá kovová hrana, o kterou se poranil.
Prst mu něco ukouslo.
Benny zíral na asi patnácticentimetrového mravence, který doširoka rozkročen dřepěl na horní straně kanystru a sledoval ho.
Samozřejmě to nebyl opravdový mravenec. Nebylo to ani nic, co by bylo nějak příbuzné se současnými mravenci. Mělo to tmavě rudý článkovaný rohovitý pancíř, šest tenkých nohou a dvojici zahnutých kusadel, která klapala nad trojúhelníkovitou tlamičkou plnou ostrých zoubků - ale pro Bennyho to byl mravenec. A ne jen tak ledajaký.
Znal ho. Viděl to zvíře tisíckrát ve svých snech, z nichž se probouzel celý zpocený a s křikem. Byl to Velký mravenec. Věděl, že jednoho dne přijde, aby ho vyzval k poslednímu souboji na život a na smrt, k poslední bitvě, která možná rozhodne celou válku.
Takže toho měli definitivně dost. Poslali Ho, temného boha mravenců, aby vyzval na souboj jejich ničitele a konečně rozhodl odvěký spor.
Benny ho rozmáčkl.
Mel těžké pracovní boty s podkovanou silnou podrážkou. Vší silou dupl. Byl i přes svůj věk pořád ještě dost silný. Červený chitinový pancíř praskl, Benny navíc vyrazil díru do kanystru, takže vystříkl zbytek benzínu a potřísnil mu kalhoty. Mravencovy ulámané nohy ležely kolem jako zápalky. Směšné. Bylo to až snad příliš snadné. Benny pocítil jasné zklamání. Ale pak se otočil a tento pocit se náhle bez varování změnil v čiré zděšení.
Stál před ním tucet dalších obřích mravenců a ještě, zatímco na ně nevěřícně hleděl, vyhrabal se z písku další půltucet těch odporných tvorů.
Půda byla v těchto místech tvrdá jako kámen, ale to jim zřejmě vůbec nevadilo.
Najednou se objevil tam, kde právě byla jednolitá poušť, téměř symetrický obrazec děr velkých jako pěst, z nichž se valily další a další stvůry.
Benny ucouvl a zasípal. Nohou narazil do kanystru. Zaslechl teď i za sebou cvakavě, chrastivě zvuky, jako by se šoupal kámen po kameni. Musel se otočit, aby zjistil, co to znamená.
Byl obklíčen. Mravenci ještě neútočili, ale sevřeli ho do kleští. Měl pravdu - bylo to příliš snadné. Jeho sen ho oklamal: nebyl to jeden mravenec, kterého vyslali do posledního souboje, ale celá armáda, vojsko gigantů, kteří byli bezpochyby stvořeni jen za tímto účelem. Byla to jejich odpověď ničiteli.
Bennymu se honily hlavou myšlenky. Odhadoval, že ho obklíčila snad stovka těch zvířat - a každou vteřinou jich přibývalo. Ta obrovitá hora s jasně viditelnými otvory nebyla tedy ničím jiným než manévrem k odvedení pozornosti, aby si nevšiml skutečné pasti - labyrintu štol a chodeb, v nějž proměnili poušť pod jeho nohama. Zřejmě tam dole čekaly ještě tisíce mravenců.

Bláznivost, která určovala celý Bennyho život, mu teď pomohla. Normálního člověka by pohled na ty obrovité mravence pravděpodobně natolik ochromil, že by byl naprosto bezradný, nebo by alespoň propadl takové panice, že by výsledek byl tentýž.
Benny ne.
Když překonal první úlek, začal uvažovat. Jeho chyba, že byl tak lehkomyslný.
Ale ještě nebyl ztracen. Kruh mravenců se zužoval. Ale z jakéhosi důvodu pořád neútočili. Možná chtěli onen okamžik co nejvíce oddálit, aby maximálně vychutnali konečné vítězství nad nepřítelem, který je po celý život sužoval.
Pravděpodobnější ovšem bylo, že se ho i přes přesilu a množství pořád ještě báli.
Benny si sáhl neporaněnou rukou do kapsy kalhot, vytáhl zapalovač a cvakl. Jako všechno, co Benny měl, byl i tenhle zapalovač velice starý, nemoderní. Ne tedy žádný z těch jednorázovek, které zhasnou hned, jakmile sundáte palec z tlačítka, ale starý dobrý knot, který hořel do té doby, dokud jste ho nesfoukli.
Jenže namísto, aby ho zhasl, Benny zapalovač upustil a současně se převalil.
Mravenci zareagovali okamžitě. V mohutném rudém pohybu se kruh pootevřel. Benny to předpokládal a podařilo se mu utéci, ale dvě nebo tři z těch potvůrek se mu přesto zahryzly do kalhot. Jejich klepeta pronikla bez problémů hrubou látkou a zakousla se Bennymu do masa.
Starý muž vykřikl bolestí, jenže v té chvíli zapalovač dopadl na zem. Plamen přeskočil na vyteklý benzín a drobné světýlko knotu se proměnilo v hučící žár, jehož plameny šlehaly do pětimetrové výše.
Benny upadl. Byl napůl šílený bolestí a pronikavé světlo výbuchu ho na chvíli oslepilo, takže neviděl, jak báječně jeho plán vyšel. Polovinu mravenců plamen sežehl na uhel. Někteří ještě utíkali pryč s ohořelými končetinami a roztavenými chitinovými krunýři. To málo, které zůstalo nezraněno, hledalo spásu v útěku. I zvířata, která se zahryzla Bennymu do nohy, hned oběť pustila a odchvátala pryč.
Kanystr explodoval jako bomba. Detonace vytrhla kus pouštní půdy a odhalila systém tunelů a chodeb, který tam pilný hmyz vybudoval.
Hořící benzín teď proudil do jejich podzemního města.
Benny cítil, jak se země pod jeho nohama začíná chvět. Nebyl to veliký, těžký pohyb, jako při zemětřesení, spíš pocit, jako by začaly bušit v divokém staccatu miliony drobných nožek.
Benny se se sténáním a se zaťatými zuby postavil. Teprve teď si všiml, že mu hoří pravá nohavice. Rychle plamen udusil a pokračoval dál. Krvácel celkem ze čtyř hlubokých řezných ran, ale neměl čas se o to starat. Bolest mohl snést, a riziko, že ztratí příliš mnoho krve, prostě musel podstoupit. Tohle už nebyla hra. Byla to rozhodující bitva, Armageddon mravenců. A on, Benny, se už postará, aby byla rozhodnuta pro tu správnou stranu.
Jenže neměl mnoho času. Benzín nebude hořet dlouho. Nepochyboval o tom, že z děr jich vylezou miliony a že se na něj krvelačně vrhnou, jakmile vyhasnou poslední plameny. Vstal, otočil se k benzinové pumpě a začal se belhat k ní.
Během cesty si dvakrát myslel, že ho docela opustí síly, ale dokázal to.
K domku dorazil jen pár vteřin předtím, než vyhasly poslední plaménky. Chvatně za sebou zamkl dveře, pospíšil k oběma oknům a zavřel okenice. Pak teprve doopravdy pocítil vyčerpání a bolest.
Najednou se mu zatmělo před očima. Na chvíli se mu udělalo nevolno. Bylo mu na zvracení, pak už se cítil lépe. Byl sice slabý, ale nebylo mu už tak strašně špatně. I hlavu měl trochu jasnější. Jen s viděním měl potíže.
Vinil z toho pocitu závratí a z poruch rovnováhy únavu. Opět vstal a odvlekl se k oknu.
Velice opatrně otevřel okenice. Jen natolik, aby mohl nakouknout škvírou ven. Byl připraven je zase zabouchnout, pokud by mu po tváři chňaplo dychtivé kusadlo. Jenže jeho opatrnost se ukázala jako zbytečná. Tam, kde ležel prázdný kanystr, se k obloze vinul šedivý kouř. To byl také jediný pohyb, který zahlédl. Po mravencích nebylo ani stopy.
Alespoň venku ne.
Benny za sebou zaslechl cvakání a pak zvuk, jako by se zlomila zápalka. Zděšeně se otočil. Právě včas, aby spatřil, jak do podlahy vyřezává díru drobounká rudá pila.
Benny neztrácel čas tím, aby čekal, až se mravenec objeví, ale hned vyrazil ke dveřím, otevřel je a vyběhl ven.
Mravenec mu chňapl po noze. Kusadla, která by mu hravě ukousla prsty na noze, kdyby se na ně dostala, se zacvakla do kovových podkůvek na jeho botě a zlomila se.
Benny si nedal tu námahu, aby malou příšerku definitivně dorazil, ale vrávoral dál. Spatřil tři, čtyři další mravence, kteří jako malí rohatí ďáblíci najednou vylézali všude kolem ze země. Bylo těžké je spočítat.
Síly ho rapidně opouštěly a bylo mu příšerně zle. Benny pořád ještě nevěděl, co se s ním děje. Nepochopil by, kdyby mu někdo řekl, že jed obřích mravenců, který se mu dostal kousanci do krevního oběhu, mu začíná ochromovat nervový systém.
Věděl, že zemře. Cítil, jak se blíží smrt. Toto byla poslední rozhodující bitva. Vždycky věděl, že ji nemůže vyhrát.
Jeden mravenenc mu vyskočil na záda a zahryzl mu kusadla hluboko do masa, ale Benny už to necítil.
Přesto však se z posledních sil pokusil uvolnit hadici. Podařilo se mu to teprve napotřetí.
Benny se po stojanu bezvládně svezl na zem. Jeho ruka svírala hubici. Po prstech mu stékal chladivý, štiplavě páchnoucí benzín, vpíjel se do látky jeho kalhot a do země. Benny jen okrajově zaregistroval, jak se mu do levého kolena zahryzli hned tři mravenci. Necítil bolest. Jed, který ho zabíjel, ho ještě v posledních okamžicích chránil.
Dokonce teď i leccos viděl. Nakláněl se pomalu dopředu, levou rukou zašmátral po zemi a nahmatal kruhový, dolů směřující otvor, který tady ještě ráno nebyl.
Z díry vystřelilo cosi červeného a ukouslo mu další prst, jenže on to necítil. Téměř s úlevným povzdechem se převrátil dopředu, dopadl ztěžka na bok a zasunul, spoléhaje se pouze na hmat, konec hubice do mravenčí chodby. Když do díry zapadla, zřetelně to cvaklo.
Benny už neměl čas pistoli držet dál, ale to už vlastně ani nebylo nutné. Každou minutu teď do podzemního systému

mravenčích chodeb proudilo sedmnáct galonů benzínu.
Benny si sáhl s námahou do kapsy, vytáhl cigaretu a v druhé kapse šmátral tak dlouho, až našel zápalku. Když si zapaloval cigaretu a popotáhl z ní, dával moc dobrý pozor, aby ani jediná jiskřička nepadla na zem nasáklou benzínem, ani na jeho šaty. Zápalku rozdrtil v prstech.
Bennymu stačily síly sotva na to, aby si vsunul cigaretu mezi rty
a naposledy z ní potáhl. Pak mu mravenčí jed ochromil srdce. Zemřel. Rychle a naprosto bezbolestně.
O čtyři minuty později mu doutnající cigareta vypadla z úst.
Ohlušující hromový úder, jímž Benny vyhrál poslední bitvu a mravencům připravil jejich Armageddon, bylo slyšet dokonce i v okrajových čtvrtích města, vzdáleného odtud deset mil.

Malým okýnkem, umístěným vysoko u stropu cely, nemohl Littlecloud vidět, co se odehrává venku, na dvoře policejní stanice, ale zvuky a odraz míhajícího se rudého světla mu řekl dost. Přijela sanitka. Alespoň teď se někdo postará o Cormana a jeho dceru.
Na dalších dvacet minut ho nechali o samotě a Littlecloud tu dobu využil k tomu, aby udělal to nejrozumnější, co momentálně udělat mohl: natáhl se na tvrdou pryčnu a okamžitě usnul.
Nebyl to osvěžující spánek. Samozřejmě měl sny a samozřejmě to byly zvlášť nepříjemné sny, v nichž utíkal před bezejmennými příšerami a běžel a běžel, aniž se opravdu hnul z místa. Když se ze sna konečně probral, srdce mu bušilo a byl celý zalitý potem.
V ústech měl protivnou pachuť, a když otevřel oči, nedíval se do tmy, ale do obrovitého obličeje jakéhosi plaza, který na něj civěl a mezi zuby mu vytékala jasně červená krev. Možná už nikdy oči nezavře, aniž by se mu nezjevil onen obraz...
"Špatně jsi spal, Rede?"
Littlecloud vzhlédl a spatřil Mainlandovu tvář, která na něj hleděla mřížovím dveří. Výraz v poručíkově obličeji bylo obtížné dešifrovat, přesto se Littlecloudovi jaksi nelíbil. Nebyl to totiž výraz člověka, který přišel, aby se omluvil za chybu, jíž se dopustil.
"Aspoň mi neříkejte Winnetou," zamumlad Littlecloud.
"A Rede se ti taky nelíbí?" zasmál se Mainland. "Myslím, že se to k tobě hodí víc než Marc. To přece není jméno pro Indiána."
Littlecloud mlčel. Většina jeho přátel mu skutečně říkala Rede, a ne Marcu, jak znělo jeho skutečné křestní jméno. Kdosi, ještě když byl na koleji, mu dal tuhle přiléhavou přezdívku, a ta mu zůstala. Littlecloud proti tomu nic nenamítal. Red se mu beztak líbilo víc než Marc. Mainland měl pravdu: Marc bylo jméno pro bělocha, ne pro něho.
"Všichni tu už asi stejně zřejmě vědí, kdo jsem," řekl, "mohli bychom si spolu promluvit rozumně?"
"Velice rád," odpověděl Mainland. "Jaké téma navrhuješ?"
Littlecloud vstal a udělal gesto, které obsáhlo celý prostor cely. "Takže jste triumfoval, Mainlande. Proč mě odtud nepustíte a proč si nepopovídáme jako dospělí lidé?"
"Naposledy, když jsem se o to pokusil, to nevyšlo," odpověděl Mainland. Přesto po několika vteřinách sáhl do kapsy, vytáhl klíček od cely a vsunul ho zvenčí do zámku. "Ustup o krok dozadu," řekl. "A než uděláš něco, čeho bys pak mohl litovat, pomysli na to, že jen čekám na příležitost, abych do tebe mohl vpálit kulku."
Littlecloud spolkl odpověď. Poslušně ustoupil o dva kroky dozadu a čekal se zdviženýma rukama, až ho Mainland, který odemykal celu, pokynem vyzval, aby vyšel ven. Šli opět do Mainlandovy kanceláře. Vedle dveří čekal statný policista, který sice neměl za opaskem žádnou zbraň, zato měl ovšem v rukou obušek. Mainland beze slova ukázal na židli u svého psacího stolu, na níž už Littlecloud jednou seděl, a posadil se sám na druhou.
"Tak," řekl. "A budeme pokračovat v našem dýchánku ze včerejšího večera. Musím říct, že jsi mi to zrovna neusnadnil. Ale mám dojem, že se ti to nevyplatilo. Kdybys zůstal hned tady a nehrál si na divocha, ušetřil by sis spoustu problémů. A mně taky." Povzdechl. "Jo, jen tak mimochodem: chceš advokáta?"
"Advokáta?" řekl Littlecloud. "Zbláznil jste se, Mainlande? Tam venku v poušti leží..."
"Takže nechceš," přerušil ho Mainland klidně. "Dobrá, jak myslíš. Zbytek už znáš: Máš právo mlčet a tak dál. Všechno jasné?"
Littlecloud na něj užasle zíral. "Když víte, kdo jsem, měl byste vyrozumět mé nadřízené, Mainlande," řekl.
"To se už stalo, Rede, neměj obavy. Jeden z vašich lidí už je taky na cestě sem. Nějaký..." Začal se přehrabovat v nepořádku na stole. Asi po minutě našel malý papírek s poznámkou a pokračoval. "... plukovník Straiter. Říká ti to něco?"
Sám Straiter? Littlecloud byl dost překvapen. Straiter nebyl jen Littlecloudovým bezprostředním nadřízeným, ale i velitelem speciální jednotky, k níž patřil. Littlecloud se musel ovládnout, aby potlačil nenávistný škodolibý úsměv. Jestli se Straiter dozvěděl, co se tady stalo, pak by si Mainland neměl přát nic toužebněji, než vzít si už předešlého večera nevyčerpanou dovolenou. Straiter měl sice pouze hodnost plukovníka, ale to vůbec nic neznamenalo. Littlecloud už zažil, jak před ním schlíple stáli i tříhvězdičkoví generálové.
Zřejmě ovšem přece jen neovládl obličej tak, jak si myslel, protože Mainland se na něj náhle ostře podíval a pak několikrát zavrtěl hlavou. Jeho hlas zněl o poznání ostřeji než doposud.
"Neměl by ses radovat předčasně," řekl. "Vypadá to, že vy jste něco extra. Jenže to platí jen u armády, víš? Dokud jsi v mém okrsku, bude se hrát podle mých pravidel. Ani ten tvůj plukovník ti nepomůže."
Littlecloud byl rozhodně jiného názoru, a to nejen v tomto bodu. Ale neobtěžoval se Mainlanda vyvést z jeho omylu už teď.

"Buďte rozumný, Mainlande," řekl. "Fajn, přiznávám, že jsem nadělal trable. Neměl jsem toho chlapíka zmlátit a je mi vážně líto, že jsem ukradl zrovna vaši motorku. Ale to jsou přece, krucinál, prkotiny."
"Prkotiny?" Mainland to pronesl, jako by zapochyboval o jeho zdravém rozumu.
"A tu škodu na Harleyi zaplatím."
"Nemluvím tady o své motorce," řekl Mainland, ačkoliv jeho pohled a ostrý tón jeho slov se zdál svědčit o opaku. "A už vůbec ne o tom idiotovi z DUNES. Když si neporadí s jediným člověkem, hned napoprvé, měl by si hledat jiný džob." Předklonil se a začal si pohrávat se zapalovačem, který ležel na stole před ním. "To, o čem tady hovořím, pane Littlecloude," pokračoval, "je únos. Ozbrojený odpor proti úřední moci, útok na nejméně dva policisty a vražda dvou civilních osob. Možná také těch dvou policistů."
Littlecloud nevěřícně vytřeštil oči. "Cože?"
"Ten člověk, kterého jsi zajal jako rukojmí," pokračoval Mainland.
"Měl ještě ženu a druhé dítě. Jsou mrtvé, že?"
"Ano, ksakru, ale..."
"Zabil jsi je?" zeptal se Mainland.
"Vy... vy jste se zbláznil," zamumlal Littlecoud.
"Tak? Vážně?" Mainland cvakl zapalovačem, přidržel nad ním palec a pozoroval se zaujetím, jak mu plamen spaluje kůži. Teprve po nějaké chvíli zase dlaň odtáhl. "Tak mi řekni, kde jsou. Co jsi s nimi provedl a s vozem. A když už jsme u toho: Kde vězí naše helikoptéra?"
Littlecloud už mezitím vážně začal pochybovat o svém zdravém rozumu. Zdráhal se uvěřit, že tohle všechno skutečně prožívá. Musí se mu to přece zdát. "Ale vy přece dobře víte, co se stalo!" zasípal. "Zeptejte se Cormana!"
"Toho chudáka, cos přivezl?" Mainland se zasmál. "To jsem zkoušel. Bohužel mele jenom samé nesmysly. A doktor, který ho prohlížel, si není jist, jestli se to kdy změní. Říká, že ten člověk prožil zřejmě něco, co ho dočista vyšinulo. Je mi líto, ale tohle svědek není."
"Co je s helikoptérou?" zeptal se Littlecloud. "Prosil jsem vás, abyste poslal druhou helikoptéru."
"To jsem udělal," odpověděl Mainland. Na malou chvíli se odmlčel. Pak pokračoval: "Buď rád, že ještě s tebou mluvím, místo abych tě nechal odvézt do státní věznice. Říkáš, že cosi napadlo ten vrtulník a vůz těch lidí a obojí zničilo. Nějaké... zvíře?"
Littlecloud přikývl.
"Jaké zvíře?" chtěl vědět Mainland.
Vnitřní hlas Littlecloudovi napovídal, aby byl spíše opatrný a držel jazyk za zuby, jenže neměl náladu být opatrný a už vůbec ne být rozumný. "Tyrannosaurus," řekl.
"Co?" Mainland si vyměnil výmluvný pohled s policistou, který stál za Littlecloudem.
"Tyrannosaurus Rex," opakoval Littlecloud. "Masožravá šelma z doby křídové."
"Aha, rozumím," řekl Mainland. "A předpokládám, že tys ho hned poznal."
"Nejsem odborník na prehistorická zvířata," odvětil Littlecloud podrážděně, "ale Corman tomu zřejmě trochu rozumí."
"A ten dinosaurus srazil k zemi helikoptéru?" Ujistil se Mainland. "Jak to udělal? Chci říct: to si nechal narůst křídla, nebo plival oheň?"
Littlecloud na něj hleděl. "Co to má znamenat, Mainlande?" zeptal se vztekle. "Vaši piloti vám přece museli říct, jak to tam venku, v poušti vypadá. Dělá vám dobře, hrát si tady na hlupáka?"
"Ne," odpověděl Mainland vážně. "A vůbec mě nebaví nechat si tady věšet bulíky na nos. Povím ti, co pilot tam venku zjistil. Je tam vážně najednou les. Dokonce obrovský les. Neptej se mě, odkud se tam vzal, ale je tam."
"No vidíte!" řekl Littlecloud. "Co chcete ještě?"
"Nad tím lesem ať si lámou hlavy jiní," pokračoval Mainland neochvějně dál. "Myslím, že na tohle jsou odborníci. Mě teď zajímá jen místo, kde je ta helikoptéra a její osádka."
"Ale vždyť jsem řekl, že..."
"Tam venku nic není," přerušil ho Mainland chladně. Po chvíli stejně chladně pronesl: "Littlecloude, zatýkám vás pro podezření ze čtyřnásobné vraždy."

Konečně zahlédli dálnici - pruh chvějícího se horka, rovný jako šňůra a antracitově lesklý. Rozděloval poušť před nimi na dvě nestejné poloviny a ztrácel se v obou směrech v nedohledné dálce. Když ho Will objevil a upozornil na něj Schneidera, připadal mu docela blízko.
Jenže vzduch, tetelící se horkem, a neuvěřitelné prostory tohoto kraje si s jeho smysly nehezky zažertovaly. Už půl hodiny pochodovali směrem k dálnici, ale ta jako by se nepřibližovala. Naopak, pokaždé, když Schneider sebral sílu, aby zvedl hlavu a podíval se zapálenýma, uslzenýma očima k Západu, zdálo se mu, že silnice je o kus dál.
Věděl, že alespoň tenhle dojem není správný. Blížili se k dálnici, ale tak pomalu, že se jen zanedbatelně pohnuli z místa. Schneider už si ani nebyl jist, jestli k dálnici skutečně dojdou. Byl se silami definitivně v koncích. Jemu samotnému bylo záhadou, jak to, že ještě může chodit. Možná byl prostě vyčerpán, než aby se zastavil.
V příšerné vidině zahlédl sám sebe, jak pochoduje dál a dál, už dávno mrtvý, ale pořád ještě na nohou, jako stroj, který někdo zapomněl vypnout.
Samozřejmě se to nestane, ale nebezpečí, že se jim to nepodaří, bylo naprosto reálné. Tato poušť byla přece jedna z nejžhavějších na zemi. A ve spalujícím žáru slunce už pochodovali nechráněni několik hodin. Představa, že by měl bídně zahynout sotva deset mil od několikamilionového města, se mu zdál takřka absurdní.
Ale nebyli by prvními mrtvolami, které teprve po týdnech někde někdo objeví.

Skutečností bylo, že každým rokem našlo v poušti kolem Las Vegas smrt několik lidí. A někteří ani ne deset mil od města.
Kdyby šlo pouze o jeho vlastní život, byl by to zřejmě už dávno vzdal. Jenže nešlo už pouze o jeho nebo Willův život, ba ani o život techniků a vědců, kteří se nacházeli ve zmizelé výzkumné laboratoři. Ti byli zřejmě beztak už dávno mrtví.
Ve hře bylo mnohem víc. Les za nimi se rozrůstal. Zelená hradba se už sice nepřibližovala, ale udělala to jednou a nebylo nikde napsáno, že by to nemohla udělat podruhé, a pak zas a znova.
Musí varovat lidi v Las Vegas. Kdyby se rozšířila džungle až tam, nebo třeba jen do blízkosti milionového města... ne, Schneider se zdráhal domyslet, co by se mohlo stát, kdyby se na nic netušící obyvatele města vrhly obludy z pravěku.
Možná se to již stalo. Před chvílí zaslechli explozi a nad pouští na Západě se zvedl mohutný oblak kouře.
Vedle něj třeskla rána, ale Schneider neměl už dost energie ani na to, aby otočil hlavu. Bylo to po sedmé nebo po osmé, co Will vystřelil ze své pušky. Udělal to pokaždé, když se na dálnici před nimi objevil vůz, a pokaždé řidič výstřel buď přeslechl, nebo nechtěl slyšet a jel dál. Tak jako tentokrát.
"Přísahám, že dalšímu, co pojede, prostřelím pneumatiky, jestli dobrovolně nezastaví," mumlal Will. "Zatraceně, vždyť to musí slyšet."
Schneider na to nic neříkal. V podstatě byl téhož názoru jako Will, ale věděl také, že všimnout si něčeho a reagovat na to, jsou dvě rozdílné věci. Jako každý, slyšel i on příběhy obětí nehod, které vykrvácely na okraji vozovky, zatímco kolem projely stovky aut, nebo lidí, kteří se zhroutili uprostřed rušných pěších zón a zemřeli, aniž by si jich někdo všiml.
"Támhle jede auto," řekl Will. Současně zvedl pušku, jako by chtěl svou pohrůžku skutečně splnit. Ale nemohl. Nestačily mu síly, aby pušku udržel. Kývala se mu v rukou tak divoce, že hlaveň nakonec raději zase namířil šikmo k obloze a zmáčkl spoušť. Tentokrát vystřelil rychle třikrát za sebou.
A stal se zázrak. Vůz - Schneider ho už teď také zahlédl, i když jen jako rozmazanou barevnou skvrnu kdesi před sebou - skutečně zpomalil. Nezastavil, ale bylo jasně poznat, že řidič něco zpozoroval a snížil rychlost, aby se podíval po příčině těch ran.
Stačila by chvíle, aby vyběhli. Ale neměli už k tomu síly. Will vystřelil podruhé a zamával rukama, ale k silnici se ploužili dál týmž pomalým tempem. K dálnici to už bylo snad jen sto metrů, možná sto padesát. Podařilo se.
Vůz zpomalil, pořád ještě ovšem nezastavoval. Schneider prodloužil v duchu jeho směr. Nalevo od nich se vypínal mírný kopec, který bránil v přímém pohledu na silnici. Pokud řidič bude brzdit i nadále, musí se zastavit bezprostředně za ním.
Schneider ho sledoval pohledem, dokud nezmizel za kopcem, a čekal s bušícím srdcem, že ho uvidí na druhé straně - jak jede možná ještě rychleji, protože řidič dospěl k názoru, že se asi zmýlil - nebo prostě neměl chuť se bavit s někým, kdo se tady v poušti potuluje s puškou.
Vůz nevyjížděl. Schneider v duchu počítal do deseti, pak ještě jednou do pěti, ale vůz se za kopcem neobjevoval. Opravdu tedy zastavil. Poprvé od chvíle, co vyšli z lesa a vydali se na cestu, se Schneider odvážil skutečně zadoufat. Jeho naděje však zhasla v okamžiku, kdy uslyšel hluk tříštěného skla a kovu.

Od chvíle, kdy odjeli z motelu, s ním Mary nepromluvila ani slovo. A už to samo bylo dost nezvyklé, protože v posledních letech nebylo prakticky dne, kdy by se Ron minimálně jednou nerozčilil nad její upovídaností.
Ani se na něj nepodívala a jen hleděla s kamennou tváří před sebe. Před deseti minutami projeli kolem hořící benzinové pumpy, u které stálo snad pět aut dálniční policie a obrovitý červený hasičský vůz.
Ronovi se při pohledu na policejní vozy zastavilo srdce. V tom okamžiku byl skálopevně přesvědčen o tom, že ředitel hotelu si už všiml, že hosté z pokoje jedenáct odjeli bez zaplacení a že na něj policie hned zamává, pokyne mu, aby vystoupil, a odvede ho v poutech jako zločince.
Jeho obavy se však nevyplnily. Policista ho naopak netrpělivým gestem vyzval, aby jel dál a Ron té výzvě milerád vyhověl.
Ne že by se tím jeho špatný pocit nějak zmírnil. Ten nezaplacený účet z motelu nebylo všechno, co měl na svědomí. V SANDS ležely dva jeho nekryté šeky, které se už už musely provalit a nejbližší bankomat, do kterého strčí kreditní kartu, ji zřejmě na místě rozřeže na malé kousíčky. Přitom všechno začalo tak náramně. Před třemi dny přijeli do Las Vegas a Ron v prvních dvou dnech vyhrál pakatel - pět tisíc dolarů - téměř dvojnásobek toho, co měli odloženo na dovolenou. Dokonce i Mary mu přestala po chvíli dělat výčitky a připomínat mu jeho slib, že už nedá více než stovku dolarů do veškerých hazardních her.
To byly první dva dny.
Třetího dne - včera - začal prohrávat. Nejprve pár stovek, pak polovinu svého dosavadního zisku a nakonec všechno. Včera večer měl tutéž částku, se kterou před třemi dny do Las Vegas dorazili a asi to byla ta chvíle, kdy se má přestat. Co by ztratil? Dva dny vychutnával pocit, že je bohatý. Pěkný sen, který si mohl vzít domů.
Jenže se s tím nespokojil. Byla to stará známá historie, jakých Las Vegas zažilo a ještě zažije na miliony. Jednou už přece štěstí měl, tak proč by ho neměl mít ještě. Proč by se neměl pokusit štěstí ochočit?
"Zatraceně, tak řekni něco!" zavrčel. Mlčení trvající už půlhodinu, mu šlo na nervy víc než Maryino nepřetržité žvatlání uplynulých deseti let. "Tak mi to klidně začni vyčítat, jestli se potom budeš cítit líp, ale řekni, proboha, něco!"
Mary mlčela. Otočila hlavu a podívala se na něj s kamennou tváří. Opovržení, které zahlédl v jejích očích, bylo horší než všechno, co by mohla říci. Samozřejmě se mu nepodařilo štěstí ochočit. Ale to se nepodařilo ani jemu, ani nikomu jinému.
Nejen že přišel o všechnu hotovost, ale vyčerpal až po limit i svoji kreditní kartu a nakonec ještě vystavil dva nekryté šeky, každý na částku dvou tisíc dolarů.

Celkem tedy odjížděli z Las Vegas s dluhem sedmi tisíc pěti set dolarů. Víc, než by mohl vydělat během dalších dvou let. Nebyl si ani jist, jestli se jim podaří dorazit až domů. V hotovosti mu zbývalo sedm dolarů a nádrž měli poloprázdnou. Pokud nenajdou benzínovou pumpu, která ještě není napojena na elektronický systém kreditních karet a během vteřiny může zjistit, zda je konto přečerpáno, budou zanedlouho v koncích.
Věděl, že Mary neodpoví, ať řekne cokoliv, ale ticho už prostě nevydržel. Slova nemohla být tak zlá jako mlčení, v němž tkvělo vše nevyřčené. "Ale já si myslel, že to dokážeme. Vypadalo to tak skvěle! Zatraceně, ještě jedinou hypotéku. Ty bys mohla přestat chodit do práce."
Co to bylo za útěchu. Ron sám věděl, že Mary v té chvíli velice málo zajímá to, co by mohlo být. Skutečností je, že teď nejen že bude moci přestat dělat na půl úvazku, ale naopak bude muset začít pracovat na celý. Ron si přál, aby mohl vrátit čas nazpět. Jak se něco takového mohlo stát zrovna jemu? Jindy byl tak uvážlivý a rozumný.
"Prosím tě, Mary," řekl. "Nemůžu už říct nic víc než..."
Venku v poušti třeskl výstřel a téměř současně druhý a třetí. Nebyly moc hlasité. Bzučení klimatizace je téměř přehlušilo. Přesto je Ron zaslechl dostatečně jasně, aby si byl jist. Stáhl nohu z plynu a pozorně se rozhlédl po poušti nalevo a napravo podél dálnice.
"Slyšelas to taky?" zeptal se. "To byly výstřely!"
Mary zarytě mlčela dál, ale i ona se na chvíli zadívala do pouště, ubíhající kolem. Zřejmě rány také zaslechla.
"Možná... lovec," zamumlal Ron. Nebo někdo, kdo je v nebezpečí, dodal v duchu. Tahle poušť je vražedná. Dokonce i uvnitř vozu, vybaveného klimatizací, bylo nepříjemné teplo. Pokud někdo tam venku zůstal viset s autem a vydal se dál pěšky, mohl jít vstříc dosti nebezpečnému dobrodružství.
Pořád ještě nic neviděl, přesto ale sešlápl brzdu a vůz opět zpomalil. Pozorně se díval střídavě nalevo a napravo. Vzduch nad pouští se tetelil horkem, takže všechno, co leželo dál než padesát metrů, se dalo spíše vytušit. Nejbližší les byl vzdálen tisíc mil odtud.
V té chvíli třeskl další výstřel. Ron sebou očividně škubl a přibrzdil ještě víc. Pořád ještě nic neviděl, ale byl si naprosto jist, že tady je někdo, kdo potřebuje pomoc.
"Zastavím," řekl. "Tam, vepředu, u kopce. Když vystoupím, budu mít dobrý přehled."
Výraz Maryina obličeje napovídal, že tím není zrovna dvakrát nadšená. Možná se obávala lupičských band, pirátů na motorkách a šílených tuláků.
S čím docela jistě nepočítala, bylo to, co se v příští chvíli vynořilo nad okrajem silnice a v dalším momentu vystoupilo na vozovku.
Ron seděl jako opařený a jel rovnou na tu věc, která se najednou před nimi objevila.
Ten tvor nebyl ani tak veliký jako člověk, ale vypadal rozhodně nebezpečněji než kterýkoliv motorizovaný pirát nebo potulný šílenec, na kterého mohli narazit. Stálo to na dvou mohutných zadních nohou, zakončených příšernými drápy, které nesly podsadité tmavozeleně a olivově skvrnité tělo. Dva nebo tři metry dlouhý ohon se držel v podivně zkroucené poloze. Přední pracky, které byly držením i vzrůstem nápadně podobné lidským pažím, byly zakončeny stejně strašlivými drápy, jako nohy, a lebka bylo přímo hrůzná - jako by se skládala jen ze zubů a nenávistně mžourajících očí. Celá tlama byla pokřivená do onoho podivného ještěřího šklebu, hlavního důvodu nedobrých pocitů, jež mají lidé při pohledu na hada.
Pak konečně Ron pochopil, že ten tvor není ani fata morgana a ani nemá v úmyslu ustoupit stranou - a uvědomil si, že se na něj pořád ještě řítí třicetimílovou rychlostí!
Jeho reakce a Maryin pronikavý výkřik spadly v jedno. Ale ani jedno, ani druhé nebylo k ničemu. Ron vší silou sešlápl brzdu, ale to už je ten bizarní tvor takřka dostihl. Vůz se šinul na zablokovaných kolech, a když Ron zoufale zvedl hlavu, stačil ještě zahlédnout jak se kapota nad chladičem krčí jako kus papíru. Pak se z volantu vymrštil vzduchový polštář a ve zlomku vteřiny se nafoukl.
Ron byl vymrštěn dopředu, do měkké gumové stěny, odrazil se zpátky a téměř ztratil vědomí, když zátylkem narazil na podstatně tvrdší opěrku. Před očima se mu zajiskřilo a na chvíli měl strach, že ztratí vědomí.
Pravděpodobně by omdlel, kdyby nebylo oné věci, oné nevysvětlitelné kreatury, do které narazili. Pohled na ni se vryl Ronovi do mozku a hrůza, která s tím byla spojena, byla silnější než mdloby, které se o něj pokoušely.
Namáhavě se vysoukal z nafouklého vzduchového polštáře a nahmatal skryté tlačítko pod volantem. Chvatně se naklonil k Mary, zatímco vzduch se syčením unikal ven.
Draze zaplacená bezpečnostní technika se vyplatila. Mary byla k smrti vyděšená, ale zřejmě bez zranění, stejně jako on. Ron se na svou ženu zadíval s hrůzou a úlevou zároveň.
"Jak je ti?" zeptal se. "Nejsi zraněná? Nezlomila sis něco?"
Mary neodpověděla na žádnou z těch otázek, ale tentokrát to bylo spíše šokem.
"Co... co se stalo?" vysoukala ze sebe. "Jak to, že..." Zarazila se, zbledla ještě víc a pokračovala pronikavým, téměř už hysterickým hlasem: "Co to bylo, Rone?"
Místo, aby odpověděl, což by vůbec nedokázal, se Ron s tlukoucím srdcem zase na sedadle otočil a podíval se rozbitým předním sklem ven. Kapota chladiče se scvrkla na polovinu své normální délky. To jen dokazovalo obrovskou sílu nárazu. Zpod pokřiveného plechu unikala bílá pára.
Zvíře leželo dobré dva metry před vozidlem. Nehýbalo se. Ron by se divil, kdyby projevilo byť jen sebemenší známky života.
Jeho výška v první chvíli trochu zkreslila dojem o jeho skutečných rozměrech. Okolnost, že šel po dvou nohou, vedla k tomu, že Ron ho instinktivně srovnával s proporcemi člověka.
Jenže tohle srovnání nebylo správné. Ať už bylo tohle zvíře čímkoliv, patřilo k těm tvorům, jejichž rozměry je lepší stanovovat podélně. Ron odhadoval, že od hlavy k ohonu muselo měřit čtyři metry, možná dokonce i víc.

Ochromenými prsty uvolnil pojistku bezpečnostního pásu, otevřel dveře a vystoupil.
"Proboha, zůstaň tady!" zvolala Mary.
Ron ji pohybem ruky uklidnil.
"Neboj se," řekl, "je to mrtvé." Usmál se, aby ji uklidnil, ale také proto, aby sám sobě dodal odvahy. "Ten náraz by usmrtil i slona. Auto má přes dvě tuny."
Ron se pomalu blížil k mrtvému tvorovi. Jeho úžas se nezmenšil ani poté, když si ho prohlédl podrobněji. Naopak. Nikdy neviděl zvíře, které by se tomuto třeba jen podobalo. Tedy - vlastně takové tvory viděl nesčetněkrát. V knihách, na obrázcích a v trikových filmech. Ta věc totiž vypadala docela jako dinosaurus. Byl menší, než jak si Ron vymřelé pravěké zrůdy představoval, ale pokud kdy dinosaura viděl - pokud vůbec někdo viděl živého dinosaura - pak to byl tenhle.
Jenže to není možné. Poslední dinosauři přece vyhynuli před desítkami milionů let.
Ron najednou pocítil stále intenzivnější vzrušení. "Mary!" řekl. "Pojď sem!"
Nezareagovala hned, takže výzvu opakoval a začal přitom stále vzrušeněji gestikulovat rukama. "Víš, co to tady je?" zeptal se.
"Ne," odpověděla Mary. "Co je to? Nějaký ten ještěr gila, před kterým nás varovali?"
Ron se musel té naivní představě usmát. Nikdy ještě neviděl živého ještěra gila, ale věděl, že tihle jedovatí plazi se v těchto končinách vyskytují. V brožuře, kterou našli ve svém hotelovém pokoji, bylo zvíře vyobrazeno. Proti téhle obludě však nebyl skutečně velký ještěr gila ničím jiným, než neškodným salamandrem.
"Určitě ne," řekl... "Jsem... si skoro jist, že to je nějaký druh dinosaura!"
Mary na něj pohlédla a svraštila čelo. "Ale ti přece vyhynuli, ne?" zeptala se.
Tentokrát se Ron zasmál nahlas. "Samosebou, že vyhynuli!" řekl. "To je právě ono! Vyhynuli před miliony let! Aspoň doposud se tomu věřilo. Jenže tenhle musel... musel nějak přežít. Možná tady někde v poušti. V nějaké jeskyni... nebo v nějakém údolí, které ještě nebylo objeveno. A my jsme ho našli!"
"Rozmlátil nám auto," opravila ho Mary. Její hlas zněl téměř rezignovaně, jako by se domnívala, že teď už na tom stejně nezáleží.
To si myslel Ron také, jenže z docela jiného důvodu. "Nechápeš?" řekl vzrušeně. "Tohle je možná nejsenzačnější vědecký objev tohohle století! A přišli jsme na něj my! Možná... možná bude ještě všechno fajn. Budeme boháči! Autorská práva z knížek, televize, filmů, rozhovorů..."
Dinosaurus otevřel oči. Mary zaječela a zakryla si obličej rukama. I Ron instinktivně o dva tři kroky ustoupil, až narazil do chladiče auta. Zdráhal se prostě uvěřit tomu, co viděl.
Dinosaurus pomalu zvedl hlavu. Jeho dlouhý, hadí krk se pohyboval s neuvěřitelnou grácií a s toutéž úžasnou lehkostí se předními prackami opřel o zem a napřímil se. Kymácel se, ale přesto stál dost jistě na svalnatých tlapách.
Ron jen tak mimochodem zaregistroval, že se zmýlil i pokud šlo o velikost toho monstra. Nebylo menší než člověk. Jeho hlava byla v stejné výšce jako Ronova.
A teprve v této chvíli si najednou uvědomil, že už to možná takhle nebude dlouho...
Otočil se a zároveň se přikrčil. Prakticky v tomtéž okamžiku se mohutné čelisti s ošklivým klapnutím zcvakly zrovna tam, kde právě před chvílí měl tvář! Drápovité prsty odtrhly jeden z okenních sloupků a svalnatý ohon švihl směrem k Ronovi.
Ten se instinktivně přikrčil. Mohutným skokem se jen o vlásek dostal z dosahu té příšery.
Ron se pustil se zoufalou silou do běhu. Pohlédl přes rameno a uviděl, že dinosaurus se už pustil do pronásledování. Cosi mu říkalo, že ta stvůra se dokáže pohybovat mnohem rychleji a snadněji než to předvedla dosud. Její skoky byly krátké, srážka ji přece jen zranila vážněji než se zdálo.
Přesto byla rychlejší než on. Jeho náskok činil šest, možná sedm metrů, ale rychle se snižoval. Pokud se nestane zázrak, monstrum ho za pár vteřin dostihne.
"Rone!" zaječela Mary.
"Utíkej pryč!" zakřičel na ni Ron. "Schovej se, já ho odlákám!" A možná se ta bestie spokojí se mnou, dodal v duchu. Nebylo v tom žádné hrdinství, ale čirý pragmatismus. Proti téhle příšeře nemůže bojovat, nemůže jí utéct a Mary mu nemůže pomoci. Není třeba, aby je netvor dostal oba.
Ale to neznamená, že se vzdá. Naopak. Ron se chvatně ohlédl přes rameno, vyčíhal moment, kdy se dinosaurus odrazí a vrhl se stranou. Bestie prolétla kolem něj se zklamaným a zuřivým výkřikem a dopadla v oblaku prachu na zem. Ron prudce uhnul a mohutnými skoky utíkal ke kopci.
Dinosaurus byl už zase na nohou. Znova se blížil. Pohyboval se teď rychleji. Buď zase plně získal kontrolu nad svým tělem, nebo vztekem zapomněl na bolest.
Vteřinu před tím, než byl Ron na vrcholku, se na kopci objevily dvě postavy. Jedna z nich měla na sobě bílý plášť, druhá zbytky roztrhané uniformy. A pušku, která mířila rovnou na Rona.
Neměl ani čas, aby se polekal. První kulka ho zasáhla se silou kladiva a zbavila ho vědomí.

Littlecloud už teď seděl v cele půldruhou hodinu a už ani nevěděl, jak často se za tu dobu podíval na hodinky. Přitom byla jeho netrpělivost naprosto neodůvodněná. Tedy - měl vlastně tisíce důvodů k tomu, aby byl netrpělivý, ale to nač čekal, se ještě stát nemohlo. A teď už si ani nebyl tak docela jist, jestli se na to těší. Škodolibá radost, se kterou myslel na okamžik, až Mainland bude stát tváří v tvář Straiterovi, už dávno vyprchala a nahradil ji nedobrý pocit.
To, že přijede osobně Straiter, aby se ujal jedné ze svých oveček, nebylo nic neobvyklého. Byli malou jednotkou a Straiter, který jim občas svým tatíčkovstvím lezl pořádně na nervy, se staral o každého jednotlivého muže, jak jen mu to

čas dovoloval.
Bylo to sice poprvé, co se Littlecloud ocitl v takovéto situaci, ale k Straiterovu velikému zármutku to zdaleka neplatilo pro všechny jeho lidi. Tu a tam se už stalo, že musel někoho z nich tahat z vězení a občas i ze situací, které byly mnohem horší než ta v níž byl Littlecloud teď.
Byli prostě zvláštní jednotka a měli zvláštní problémy, jak se vyrovnat s určitými věcmi. Nebylo to tím, že by se chovali nějak zvlášť násilnicky, právě naopak. Lidé, kteří se naučili používat svého těla jako zbraně, s ním zacházeli velmi opatrně. Ale jaksi se nemohli - a to platilo i pro Marca Littlecloudа - vyrovnat těm, kteří nebyli zvyklí, aby se do nich kopalo, museli muže, kteří nebyli ochotní tato pravidla přijmout, násilně pořád srovnávat do patřičných mezí.
Bylo jen málo těch, kteří to vydrželi. Straiter musel hledat dlouho, aby našel lidi pro svou špatně placenou a většinou tajně pracující zvláštní jednotku. Bylo sice dost takových, kteří byli ochotni za sto sedmdesát dolarů měsíčně riskovat hlavu a krk, kteří by to dokonce dělali i zadarmo. Jenže takové lidi nepotřeboval. Potřeboval takové - a bylo jich pořádně málo, nanejvýš jeden z deseti tisíc - kteří tomu, co dělají skutečně věří a jsou ochotni své úloze obětovat celou svou osobnost.
Littlecloud byl jedním z mála takových. Straiter mu alespoň řekl, že ho za takového pokládá. A podle toho taky dopadne lekce, na kterou se už teď může připravit.
Jenomže tohle Littlecloudа neznepokojovalo. Straiter bude stát při něm, tím si byl jist. Zejména, až se dozví, co se tam v poušti skutečně stalo. Littlecloudа znervózňovalo, že se to všechno seběhlo tak rychle. Straiter nikdy nepospíchal s tím, aby tahal své lidi z louže. Naopak vždycky považoval za dostatečný trest nechat je občas dva tři dny dusit se ve vlastní šťávě.
Proč tedy jede už teď?
Littlecloudа vytrhl z myšlenek hluk za dveřmi. Vzhlédl a spatřil Mainlanda, který otevřel dveře cely, ale zastavil se venku na chodbě. Místo něj se dovnitř vehnali tři statní policisté. Jeden z nich měl v ruce obušek, druhý mu svlékl košili. A Littlecloud jim ani nemusel vidět do tváře, aby pochopil, proč přišli.
Vstal. "Už jsem si říkal, kdy přijdete," řekl otočen k Mainlandovi. "Vážně jste na té motorce musel strašně viset."
"Pleteš se, Rede," řekl Mainland. "Ten Harley je velice dobře pojištěný. Stejně jsem už uvažoval o tom, že ho prodám. Je příliš drahý a příliš nebezpečný, víš?" Zasmál se, ale jeho oči zůstaly chladné jako kámen. "Hoši, tohle je pan Marc Littlecloud."
Tři policisté přistoupili blíž. Ještě pořád si drželi od Littlecloudа uctivý odstup, přestože to v těsné cele bylo sotva možné. Littlecloud se nepokoušel znova začít ujišťovat svou nevinou. Namísto toho klidně řekl: "Jen tihle tři? Kde jsou ostatní?"
"Myslím, že tihle budou stačit, supermane," odpověděl Mainland klidně. Zvedl s předstíraným strachem ruce. "Vím, že jsi moc nebezpečný chlapík. Jeden z těch, co nepotřebují zbraně, protože zbraní je pro ně jejich tělo, co?" Mainland se zle usmál. "Neboj. Tihle už na tebe dohlídnou. A jestli nám chceš udělat laskavost, tak se klidně braň."
Jasně, pomyslel si Littlecloud trpce. Abys mohl ukázat do modra zmlácené policajty, až se tě budou ptát, proč jsi mě zastřelil na útěku.
Viděl, jak se blíží úder. Zaťal břišní svaly, aby ho zbavil alespoň největšího švihu, ale nebránil se. Ani tehdy, když ho všichni tři začali mlátit. Trvalo dlouho, než konečně ztratil vědomí.

"Je mi to vážně líto," řekl Will. "Vážně, ...ani to nemůžu říct, jak moc mě to mrzí. To se nemělo stát."
Odpovědí raněného (Schneider s křiku jeho ženy vyrozuměl, že se jmenuje Ron) bylo jen ztrápené zasténání, které vyšlo mezi zaťatými zuby. Možná se opravdu pokoušel něco říci, ale pak mu bolest jeho záměr překazila.
Kulka, která roztříštila dinosaurovu lebku, předtím vyryla v mužově paži dvoucentimetrovou ránu. Dost hlubokou na to, aby do ní mohl Schneider klidně vložit prst. Už nekrvácela. Will přiložil škrtící obvaz, takže alespoň už nehrozilo nebezpečí, že muž vykrvácí.
"Kdybych čekal, až budu mít pole ke střelbě volné, dostal by vás."
Schneider mu v tom dával plně zapravdu. Bylo mu záhadou, jak dokázal Will - navíc ještě v takovém stavu! - reagovat tak neuvěřitelně rychle a přitom v podstatě správně. On sám ještě toho dinosaura ani nezpozoroval a Will už zvedl pušku a jedinou střelou ze své velkokalibrové zbraně ho skolil.
"To je v pořádku," procedil konečně Ron. Pokusil se vstát, ale s bolestným výkřikem klesl zpět a vděčně se zachytil nezraněnou rukou Willovy pravačky, aby ho vytáhl nahoru. "Jsem rád, že nebyl rovnou za mnou," pokračoval. "Co byste udělal - střílel rovnou skrz moji hlavu?"
Will sebou trhl a najednou měl velice napilno. Otočil se a zamířil k mrtvému dinosaurovi. Schneider ho následoval, když se předtím rychlým pohledem přesvědčil, že Ron se i vlastními silami udrží na nohou. Jeho stále ještě roztřesené a hrůzou sinalé ženě se raději zdaleka vyhnul. Nikdy nesnášel hysterické ženy. Hysterické muže ostatně také ne.
"Co je to?" zeptal se Will. "Deino?"
Ukázal hlavní pušky na to, co zbylo z dinosaurovy hlavy. Will ho zasáhl první ranou. A tím ho pravděpodobně zabil. Přesto vystřílel zbytek zásobníku zblízka do lebky tohoto monstra z pravěku. A ať už to bylo zbytečné nebo ne, i Schneidera to uklidnilo. Identifikaci toho tvora to ovšem poněkud zkomplikovalo.
Přesto několik vteřin kroutil hlavou. "Ne," řekl. "Podívejte se na ty zadní tlapy. Deinonychové mají obrovské drápy, vzpomínáte si? Odtud také jejich jméno."
"Jak to?" zeptal se Will.
"V překladu to znamená strašlivé drápy," odpověděl Schneider. "Alespoň zhruba. Tohle bylo jiné zvíře. Myslím, že je také větší." Pokrčil rameny. "Pravděpodobně ještě existují tisíce druhů, o kterých se neví. Ale o to ať se postarají jiní.

Pamatujte si ale, že to může být léčka. Kde je jeden, může jich být víc. Myslím, že si s tím víte víc rady."
"Proč jste ho tak zřídil?" zeptala se najednou Ronova žena.
Schneider a Will si vyměnili zmatený pohled, než se k ní oba současně otočili.
"Mary!" řekl Ron. "Prosím tě, nech toho!"
"Ale vždyť to přece nebylo nutné," protestovala Mary. Přísně se na Willa zadívala. "Myslím, že jediná cílená střela by to zvládla taky. Teď je poškozený."
"Cože?" zeptal se Will.
Šedovlasá a ne právě pohledná žena horlivě přikyvovala. "To snižuje jeho hodnotu," řekla. "A jen, aby vám bylo jasno - objevili jsme ho my."
"Cože?" zamumlal Schneider. Zamrkal.
"Mary, prosím tě!" řekl Ron. Znělo to téměř ztrápeně.
"Před auto vběhl nám," pokračovala Mary s naprostým nezájmem. "Podívejte se na náš vůz, když mi nevěříte. Že jste se k tomu nachomejtli vy, byla jen šťastná náhoda, ale to nic nemění na tom, že jsme to byli my, kdo ho uviděl první."
"Já... neřek bych, madam, že vám někdo chce tuhle zásluhu upírat," řekl Will zmateně.
"Tak fajn," odvětila Mary. "Myslím, že mi taky rozumíte. Jsem vám samozřejmě vděčná, že jste zachránili mého manžela, ale koneckonců záleží přece jen na tom, kdo to zvíře viděl jako první."
"Mary, to stačí!" řekl Ron zostra. "Drž už konečně jazyk za zuby!"
Jeho žena jazyk za zuby nedržela - přenesla ovšem pozornost z Willa a Schneidera na svého manžela, který se náhle přikrčil pod záplavou výčitek a úžasně nápaditých nadávek, u nichž se většinou jednalo o málo lichotivé komentáře jeho schopností jako muže a vzpřímeně chodícího myslícího tvora.
Will se otočil a vrtěl hlavou. "To je ale blbá ženská," řekl dostatečně hlasitě, aby to Mary slyšela.
"Možná byste jí to neměl mít příliš za zlé," řekl Schneider když se vzdálili pár kroků od mrtvého dinosaura a zamířili ke středu vozovky. "Myslím, že vůbec neví, co povídá. Je pravděpodobně v šoku."
Will na něho úkosem pohlédl a dál už se tématu nevěnoval. Pár vteřin se pak soustředěně díval jedním, a pak druhým směrem. Od té doby, co se dostali na dálnici, uběhlo už dobrých deset minut, ale doposud se neobjevil jediný vůz.
"To se mi nelíbí," řekl Will po chvíli. Opět se otočil k okraji silnice a přimhouřenýma očima sledoval dinosaura.
"Mně také ne," odpověděl Schneider, "ale to se zvládne. Myslím, že pokud se neobjeví skutečně veliký dinosaurus..."
"Tohle nemám na mysli," přerušil ho Will. "Víte, jak daleko je Las Vegas?" Schneider pokrčil rameny a Will si na svou otázku hned odpověděl: "Necelých deset mil. Kdyby se teď ty bestie vyrojily, je nebezpečí, že se dostanou až do města."
"To bych neřekl," namítl Schneider - ačkoliv tomu věřil také. Dokonce ještě víc: byl si téměř jist, že první obyvatel té pravěké džungle dříve či později dorazí k okrajovým čtvrtím Las Vegas. Pro skutečně velké dinosaury nebylo deset mil nikterak mnoho. Ale nechtěl tomu uvěřit. Alespoň zatím ne.
"Vy si s nimi poradíte," řekl a i to bylo proti vlastnímu vědomí. "Vy sám jste si s jednou puškou poradil s půltuctem těch potvor."
"Jenom když víte, co vás čeká," odvětil Will. "Vzpomeňte si na minulou noc, profesore. Co si myslíte, že se stane, když se uprostřed Las Vegas najednou objeví tlupa Dienonychů?"
Schneider měl docela konkrétní představu o tom, co by se mohlo - ba muselo - stát. Přesto reagoval slovy: "Wille, ta helikoptéra zaručeně podala zprávu."
"Jestli to stihli, pak ano," odpověděl Will.
Schneider se už chystal polemizovat, pak ale přimhouřil oči. Obličej se mu rozzářil. "Měl byste ustoupit stranou, aby vás nepřejeli," řekl. "Maminka vám neříkala, že na silnici se nehraje?"
Will se na Schneidera díval chvíli naprosto nechápavě, než mu vůbec došel smysl těch slov a pak se rychle otočil.
Za nimi se vynořil vůz. Schneider ho ještě přes za voj tetelícího se vzduchu, který ležel nad pouští a nad dálnicí, nedokázal identifikovat, ale byl to veliký vůz, zřejmě kamion.
A řidič už si asi všiml, že na silnici před ním není všechno v pořádku, protože stiskl houkačku. Vyrazila dlouhý doznívající tlumený tón. Schneiderovi to připomnělo řev dinosaura. Přál si, aby s tím ten řidič přestal.
Ten ale zmáčkl klakson ještě třikrát nebo čtyřikrát, než mu konečně došlo, že ty dvě postavy nemají v úmyslu uvolnit cestu. Možná už si všiml i rozbitého vozu.
Scheider ho teď už rozeznával jasněji. Byl to těžký třínápravový tahač. Na návěsu leželo něco, co kdysi mohlo být motocyklem. Docela jist si tím však Schneider nebyl.
Vůz rapidně snižoval rychlost a nakonec s typickým syčením silných tlakových brzd a s lehkým zahvízdáním zastavil.
Schneider si v duchu oddechl, když na dveřích poznal emblém policie z Las Vegas. Zdálo se, že smůla je konečně opustila.
Řidič stočil okénko, zatímco se přibližovali k vozu. Schneider spatřil v jeho pohledu letmý záblesk strachu, když zahlédl zbraň, kterou Will nesl v ruce. Ale pak zřejmě identifikoval roztrhané zbytky jeho oděvu jako uniformu a opatrnost v jeho pohledu se změnila v úžas.
"Měli jste nehodu?"
"Dalo by se to tak říci," odpověděl Will. "Vás posílá samo nebe, člověče. Máte ve voze vysílačku?"
"Jasně," odpověděl řidič. "Ale co se to sta..."
Nepokračoval dál. Vyvalil oči, když spatřil dinosaura. "Co... je to?"
"To všechno vám vysvětlíme cestou," odpověděl Will. "Teď, prosím vás, zapněte vysílačku a přivolejte sanitku. Máme tady raněného. Aha, ještě něco..." Ukázal na prázdnou ložnou plochu vozidla a pak na mrtvého dinosaura. "Myslíte, že zbude místo ještě pro jednoho pasažéra?"

"Steve! Neběž tak daleko!" Martin Icely si z dlaní udělal trychtýř, aby se mu hlas nesl ještě dál. A byl si celkem jist, že Stev jeho slova musí slyšet - vždyť v okruhu snad třiceti metrů se otočila spousta tváří.
Ti, kteří se na něj dívali s pochopením, byli zřejmě rodiče, jako Sue a on. A tak nebyli zřejmě ani trochu překvapeni, že Steve nereagoval na výzvu svého otce, ale zrovna v té chvíli zmizel s mrštností pětiletého kluka v křoví na druhé straně louky.
Icely si povzdychl. Zhluboka a rezignovaně, jak to pochopí pouze otcové a matky dětí právě odrůstajících dětským střevíčkům.
"Řekl bych, že mě neslyšel," zamumlal.
"Správně," odvětila Sue, aniž by odložila noviny, za kterými se ukryla, aby se chránila před poledním sluncem. Zbytek jejího těla byl chráněn mnohem méně. O dva čtvereční centimetry látky méně, pomyslel si Icely, a nejbližší strážník, který by šel kolem, by ji zatkl pro vzbuzování veřejného pohoršení.
"Tak to asi bude muset jít někdo za ním," pokračoval Icely.
"Správně," řekla Sue.
Icely si znova povzdychl. "Kdo je na řadě?"
Žádná odpověď.
"Já, jo?"
"Správně," řekla Sue potřetí. A Icely si byl jist, že by na jakoukoliv další otázku nereagovala ničím jiným, než právě tímhle slůvkem. Nakonec rezignoval a vstal.
Během posledního půldruhého týdne se staral o Steva téměř výlučně on, ale to bylo v pořádku: devětačtyřicet týdnů v roce plnila tuto úlohu Sue, aniž by si jedinkrát postěžovala na své trojnásobné vytížení: jako matka, hospodyně a zaměstnaná žena. Co bylo správnějšího, než když ji této zátěže alespoň během dovolené zbavil, když ho to navíc bavilo?
Takže vstal, několikrát se ještě protáhl, a pak se plouživými kroky a se svěšenými rameny pustil přes louku. Neměl moc naspěch. Steve byl sice už dávno z dohledu, ale tento park byl jako stvořený pro rodinky s dětmi. Potok, malé jezírko - obojí uměle vytvořené - nebyly hluboké ani po kolena. A nejnebezpečnější zvíře, na které mohl Steve narazit, byla jedna z veverek, které v celých houfech žily v křoví a žebraly pamlsky.
Kromě toho byla celá plocha obehnána vysokým plotem. Las Vegas bylo sice z devadesáti procent zařízeno pro hráčskou vášeň svých hostů, ale urbanisté nezapomněli ani na malé oázy, jako byla tahle. I když sem mnoho rodin s dětmi nechodilo.
Ještě několikrát zakřičel jméno svého syna. Přitom pohledem přejížděl křoví, které v dokonalém půlkruhu obepínalo louku. Nedostal odpověď, ale všiml si, jak se pohybují větve a slyšel chrastění.
"Steve, přestaň už s těmi hloupostmi!" řekl přívětivě, přesto ale už mírné podrážděným tónem. "Jsem unavený. Nemám chuť si s tebou hrát na schovávanou. Jestli dobrovolně vylezeš, koupím ti zmrzlinu."
Sue by mu za to utrhla hlavu, to dobře věděl. Byla na syna přísná a ve výchovných metodách zásadová, ale to teď bylo Martinovi úplně jedno. Vážně neměl vůbec chuť se za synem honit.
A Steve zmrzlinu miloval. Normálně už by se na tuto nabídku vynořil z keřů rychlostí blesku.
Jenže tentokrát ne. Uběhla minuta, pak další. Martina se pomalu začaly zmocňovat obavy. Jestliže se Steve dobrovolně zřekl zmrzliny, pak musel buď přijít na něco neuvěřitelně zajímavého, nebo se mu muselo něco stát.
Zase zaslechl zapraskání. Tentokrát nezaváhal a pohnul se. S bezohledností, ze které by zahradník zdejšího parku musel zešedivět, se prodral křovím a klestil si cestu vpřed. Steve ležel na zemi, na druhé straně za křovím. Když zaslechl hluk praskajících větví, jen se krátce ohlédl a soustředil se opět na to, co bylo před ním. Icely to neviděl přesně, ale bylo to veliké a různobarevné. Možná nějaká hračka, kterou tady zapomnělo jiné dítě.
"Steve, tak už konečně pojď!" řekl Icely přísně. "Cos to tady našel? Máma a já..."
Icely v půlce věty zmlkl. Spodní čelist mu zůstala viset. Teď už bylo vidět, co jeho syn našel.
Nebyla to hračka.
Na zemi před Stevem dřepěl pták. Byl velký - větší než bažant, peří měl tmavě modré, jaké Icely ještě nikdy u žádného ptáka neviděl a ani jinak se nepodobal jakémukoliv ptákovi, o němž by kdy slyšel.
Tedy - nebylo to docela tak. Na tomhle tvorovi bylo cosi důvěrně známého. Cosi, co mu dávalo pocit, že vlastně musí vědět, co vidí. Současně ale to byl pocit spojený s jistým vědomím toho, že to přece není možné.
"Copak je to?" zamumlal téměř bez sebe. Pomalu si dřepl vedle syna. Pták jeho pohyb sledoval pozornýma, chytrýma očkama, ale nejevil sebemenší stopy strachu.
"Tatí, takového ptáka jsme viděli před dvěma měsíci, když s námi šla paní Summersová do muzea. Jenže ten byl menší a ne tak barevný."
"Nemluv nesmysly," odpověděl Icely automaticky. Ale jeho hlas nezněl tak rozhodně, jak by chtěl. Do jeho překvapení se přimísilo něco, co by mohl klidně označit za strach, kdyby pořád ještě nebyl příliš vyveden z míry, aby mohl uvažovat.
"Ale to není nesmysl!" odpověděl Steve uraženě. "Vím to docela jistě. Paní Summersová nám o těch zvířatech, co měli v muzeu, povídala."
"Asi vám zapomněla říct, že Archaeopteryx vyhynul před více než sto miliony let," řekl Icely - zase naprosto mechanicky a rovněž s rostoucím pocitem absurdity.
Steve měl pravdu. To zvíře je Archaeopteryx. Icely sice neviděl model v muzeu, o kterém mluvil Steve, ale samozřejmě viděl obrázky tohoto prvního známého ptáka, který na světě existoval. Jedni jejich známí měli na stěně v obývacím

pokoji slavný otisk jeho kostry, která byla nalezena v Německu.
"No tak to se teda všichni spletli," odpověděl Steve s neúprosnou dětskou logikou.
Icely už mu neodporoval. Hlavou mu vířily myšlenky. Někdo si tady ztropil špatný vtip. Možná to je docela normální pták a někdo mu přilepil falešná křídla a kostní výrůstky - na křídla i na ocas. Nebo to bylo jakési umělé zvíře, robot, jehož majitel se ukryl s dálkovým ovládáním někde v křoví a teď se mohl utlouct smíchy.
Jedno vysvětlení bylo stejně málo pravděpodobné, jako druhé - ale obě byla stokrát pravděpodobnější, než to, že by tady měli skutečně stát tváří v tvář zástupci druhu, který vyhynul před sto miliony lety.
Icely opatrně natáhl ruku. Pták se skoro dotčeně stáhl, ale pořád ještě nepůsobil dojmem, že by měl strach. Musí to být ochočené zvíře, pomyslel si Icely. Takové, co je zvyklé na lidi.
Na louce za křovím se náhle ozvaly hlasy. Nejméně tucet lidí začalo najednou mluvit a křičet jeden přes druhého, ale Icely si toho nevšímal. Ani to neslyšel.
Znova se pokusil natáhnout ruku po tom bizarním stvoření. To před ním i teď poněkud ucouvlo - a náhle se s elegantním pohybem zvedlo a odlétlo.
"Teď jsi to zahnal!" řekl Steve zklamaně. "A já si ho ani nevyfotil. Tak rád bych ho byl ukázal paní Summersové!"
Icely zaklonil hlavu a rukou si zastínil oči, aby v ostrém poledním slunci něco viděl. Archaeopteryx kroužil nad parkem. Byl už rozeznat jen jako stín, ale Icelymu připadal větší než dosud a na jeho pohybech bylo něco zvláštního.
Když poznal svůj omyl, bylo už pozdě.
Tak, jako Icely jeho, ani dvanáctimetrový létající dinosaurus, který do Las Vegas zabloudil při hledání Archaeopteryxe, ještě nikdy člověka neviděl. Ale to mu nebránilo, aby ho nepojal jako vítanou náhradu za menšího ptáka, který by stejně byl jen předkrmem.
Icely ještě stačil pronikavě vykřiknout.

Mainland ukázal na židli před svým psacím stolem. "Posaď se, Rede."
Jeho hlas zněl přívětivě, ale přesto z něho čišel výsměch. Littlecloud by neměl sílu stát na nohou, i kdyby chtěl. Oba policisté, kteří ho před pěti minutami probrali kbelíkem studené vody, ho stejně drsně usadili na židli, a pak o dva kroky ustoupili.
"Fajn, můžete jít," řekl Mainland. Ta slova zřejmě ani jeden z nich zcela nepochopil, protože je po vteřině zopakoval a učinil netrpělivé gesto.
"Tak počkáme venku," řekl jeden z těch dvou.
Mainland nenamítal, ale mlčel, dokud bouchnutí dveří Littlecloudovi nepotvrdilo, že jsou sami.
"Jak se cítíš, Rede?" zeptal se pak.
"To má být vtip?" odpověděl Littlecloud. Mluvení mu dělalo problémy. Pečlivě se sice vyhýbali tomu, aby ho udeřili do obličeje, ale zdálo se, že má naštípnuté přinejmenším jedno žebro. Při každém nadechnutí cítil hluboko v prsou ostrou bolest.
"Ani v nejmenším," odpověděl Mainland. Zapálil si cigaretu a nabídl krabičku Littlecloudovi. "Dáš si?"
Littlecloud odmítl a Mainland po prvním labužnickém potáhnutí pokračoval: "Nejsem sadista, Rede, prosím tě, věř mi to. Nedělám to rozhodně rád."
"To rozhodně ne," odpověděl Littlecloud. "Vždyť jsem slyšel, jak snažně jste ty svoje gorily prosil, aby mi nic nedělaly. Nic to sice nebylo platné, ale moc děkuju za snahu."
Mainland se na něj podíval téměř smutně. "Chápu tvůj vztek, Rede," řekl. "Ale musíš chápat i ty mě. Máš přece na svědomí naše dva lidi, a to už nemluvím o třech dalších, které jsi zmlátil. Víš, já nemůžu dopustit, aby takoví, jako ty, si tady chodili a kráglovali mi lidi. A nakonec si ještě přitáhli nějakého dobře podmáznutého advokáta a ten je z toho vyboxoval, aniž by se jim něco stalo."
"Komu chcete tohle napovídat, Mainlande?" zeptal se Littlecloud. "To si vážně myslíte, že vám to někdo spolkne?"
"Stačí, když mi to spolknou mí lidé," odvětil Mainland vážně. "Je mi taky docela jedno, co si myslí nějací nafoukanci z námořnictva. Tohle je moje město a já jsem tu od toho, abych ho chránil před takovými, jako jsi ty."
"Já se snad pominu," řekl Littlecloud.
"Když dopustím, aby lidi, jako ty, vyvázli bez trestu," pokračoval Mainland docela nerušeně dál, "ztratil bych respekt svých lidí. Víš, co by se pak stalo? To by potom takové, jako jsi ty, nezatýkali. Rovnou by je při pronásledování střílelí. Už jsem to zažil, když jsem byl nižší důstojník."
"Bavilo vás to?" zeptal se Littlecloud.
"Já se nikdy na takovém lynčování nepodílel, jestli máš na mysli tohle," odpověděl Mainland vážně a Littlecloud mu kupodivu na slovo věřil. "Jenže jsem přísahal, že nic takového se pod mým vedením nestane. Chtěl jsem jen, abys to věděl. Můžeš na mě podat žalobu, jenže to dělá každý druhý, kterého zatkneme. Brutalita policie je oblíbené téma, především advokátů. Mám tady třicet svědků, kteří budou vypovídat, že ses vzpíral zatčení. Takže si dobře rozmysli, co uděláš. Nevyjímalo by se ve tvém spisu moc dobře, kdybys byl odevzdán do vazby."
"Nepůjdu do vězení," odpověděl Littlecloud klidně. "Copak ještě nechápete, že jste tentokrát na špatné adrese, Mainlande? Nikoho už nezatknete, pokud neseberete konečně rozum. Možná už v tomhle městě brzy nebude nikdo, koho byste mohl zavřít."
"Jak dramatické," řekl Mainland. Zabzučel telefon. Mainland si nedal námahu, aby sluchátko zvedl, ale jen zapnul reproduktor a ohlásil se.
"Odtahový vůz je na cestě sem, pane," řekl čísi hlas. "Veze vaši motorku. A... a ještě něco."
"Co?" Mainland svraštil čelo. "Co tím chcete říct?"

"Bude možná líp, když se přijdete podívat sám," odpověděl hlas z telefonu. "Zrovna vjíždí na dvůr."
Mainland chtěl něco odpovědět, ale spojení se přerušilo. Chvíli na telefon zmateně hleděl, pak rázně vstal a ukázal ke dveřím. "Pojď se mnou, Rede," řekl. "Možná ti udělá radost dívat se na můj vyděšený výraz, až mi přivezou Harleye."
Littlecloud s velkými problémy vstal ze židle. Každá kost v těle ho sice bolela, ale překvapivě rychle se vzpamatovával. Mainlandovi lidé skutečně dbali na to, aby ho neporanili vážně. A jak tak vrávoral se zaťatými zuby za Mainlandem, v duchu se ptal, jestli poručík vlastně ze svého pohledu nemá pravdu.
Výsledek jeho svérázné logiky samozřejmě nebylo možné akceptovat a při vhodné příležitosti si o tom ještě jednou popovídají, ale teď ho alespoň dokázal pochopit.
Nebyli sami, kdo vyšel na dvůr. Pokud to mohl Littlecloud posoudit, shromáždili se na dvoře zřejmě všichni momentálně přítomní policisté okrsku, aby se podívali na příjezd toho auta.
Littlecloud uvažoval, zda to není ze škodolibosti, aby jim neušla jediná jeho reakce, až spatří smutné zbytky tak zbožňovaného motocyklu. Pokud ano, dalo by se z toho odvozovat leccos o Mainlandově oblibě mezi jeho podřízenými.
Přišli právě včas, aby viděli, jak se tahač opatrně sunul úzkým vjezdem. Bylo to v pravém slova smyslu na centimetry, protože po obou stranách obrovského tahače nebylo ani na šířku dlaně místa.
Littlecloud vyslovil v duchu řidičově umu uznání, ale také se ptal, proč ten člověk vůbec podstupuje takové riziko. I kdyby nebyl dvůr plný aut (a to byl), rozhodně by mu nestačilo místo na to, aby se otočil a dostat se s tímhle kolosem na cestu couváním muselo být mnohem těžší. Ten člověk buď nebyl docela při smyslech, nebo k tomu měl pořádně pádný důvod.
Tahač projel vjezdem a objevila se část návěsu. Mainland zbledl. Oči mu vylezly z důlků a jeho obličej ztratil barvu. Dokonce i Littlecloud se trochu lekl, když uviděl, jak zdemolovaný byl Mainlandův Harley - i když z jiného důvodu než jeho majitel.
Ale bylo tady ještě něco, co ho napadlo. Za tahačem se shromáždil dav lidí, kteří si s velkým vzrušením prohlíželi cosi, co leželo na ložné ploše. Ne motorku.
"To mi zaplatíš," zašeptal Mainland. "To ti přísahám, ty..."
Tahač pokračoval dál a Mainland se s téměř legračně znějícím zasípěním zarazil uprostřed věty, když uviděl, co leží na plošině za Harleyem.
Neřekl ani slovo. Auto vjelo krokem na dvůr, sledováno zvědavým a vzrušeně gestikulujícím davem. Mainland zřejmě zcela automaticky udělal gesto, na které se rozběhlo několik jeho mužů ke vchodu, aby dav zadrželi. Nebo se o to alespoň pokusili.
Mainland to zřejmě sotva zpozoroval.
Nakonec se pomalu pohnul a zamířil k tahači, a protože se ho nikdo nepokoušel zadržet, Littlecloud se vydal za ním. Zřejmě tady všichni byli až příliš ohromeni tím fantastickým pohledem.
"No?" zeptal se Littlecloud po několika vteřinách. "Teď už mi věříte?"
Mainland zíral na mrtvého dinosaura. Neříkal nic, ale Littlecloud na něm viděl, jak mu v hlavě víří myšlenky. Otevřela se kabina řidiče, a pak se k nim zezadu přibližovaly kroky. Mainland ani na to nereagoval.
"Co je to?" zamumlal nakonec.
"Dravý dinosaurus," řekl za nimi čísi hlas. "K jakému druhu patří, to už se teď bohužel nedá přesně zjistit. Možná také až doposud nebyl znám."
Littlecloud a Mainland se otočili téměř současně.
Uviděli dva muže. Obličeje měli sežehnuté sluncem a poznamenané námahou a přestálým nebezpečím. Rty měli popraskané a napuchlé, oči zanícené a pod nimi široké tmavé kruhy. Oba vypadali tak zesláblí, že se zřejmě jen stěží drželi na nohou.
Ten, kdo odpověděl na Mainlandovu otázku, musel mít k šedesátce. Měl na sobě oblečený bílý plášť. Pravou paži a bok měl zraněné. Druhý vypadal podstatně mladší a měl na sobe cosi, co bylo možno s velkou dávkou fantazie označit jako zbytky vojenské uniformy. Jaké přesně, to se nedalo poznat. V ruce měl kulomet M13 a druhou zbraň stejného typu měl zavěšenou přes pravé rameno.
"Kdo jste?" zeptal se Mainland. "A co to má znamenat?"
"Jmenuji se Schneider," odpověděl šedovlasý muž. "Carl Schneider. Jsem..." Opravil se. "Byl jsem šéfem výzkumného ústavu támhle v poušti. Slyšel jste o něm?"
Mainland úsečně přikývl. "A co máte společného s tímhle tady?"
Na Schneiderově tváři se objevil ztrápený výraz. "Obávám se, že by to trvalo dlouho, kdybych vám to měl líčit detailně teď hned," řekl. "Ale abych odpověděl na vaši druhou otázku: Znamená to hrozné nebezpečí pro všechny lidi v tomto městě. Musíte okamžitě něco podniknout."
"Musím si zatelefonovat," řekl voják. Jeho hlas byl tak slabý, že mu bylo sotva rozumět. Potácel se sem a tam jako by byl opilý. "Kde je tady telefon?"
"Jen klid," řekl Mainland. Překonal první údiv a na tváři se mu opět objevil obvyklý výraz, o němž Littlecloud pořád ještě nevěděl, zda znamená nerozhodnost nebo prostě aroganci. "Nejprve nám odevzdáte zbraně. Nemůžete tady po městě jen tak pobíhat s kulometem."
"Nemyslím, že byste na to..."
"Udělejte raději, co vám říkám," přerušil ho Mainland. "Jinak by se vám mohlo stát, že budete na místě zastřeleni."
Schneider i jeho kolega vzali beze slova své zbraně a podali je jednomu z Mainlandových lidí. Mladý důstojník se nebránil, ale bylo to nejspíš tím, že už prostě neměl síly aby odporoval.
"Telefon," zamumlal, "musím k telefonu."

"Nepůjdete nikam, dokud mi nezodpovíte pár otázek," řekl Mainland. "A podle toho, jak vypadáte, ani pak hned nebudete telefonovat, ale zamíříte do nejbližší nemocnice." S pokynem se obrátil k jednomu ze svých policistů, stojících poblíž. "Objednejte pro ty dva sanitku."
"Už jsem se o to pokusil, pane."
Mainland otočil zřetelně rozmrzelým pohybem hlavu. Z kabiny teď už vystoupil i řidič a blížil se k nim. "Jedna už dokonce přijela. Sebral jsem ty dva na dálnici společně s jednou manželskou dvojicí, co jí vběhla ta potvora do cesty. Odvezli je do městské kliniky. Jenže tihle dva se strašně bránili a nechtěli jet - ačkoliv by sanitku potřebovali mnohem víc, řekl bych. Jenže trvali na tom, že pojedou se mnou a že tady chtějí mluvit s někým zodpovědným."
"Na to teď vážně není čas," řekl Schneider. "Pane, prosím vás, věřte mi. - Musíte něco podniknout. Zalarmujte armádu, nebo národní gardu, nebo cokoliv, co je v takových případech obvyklé, ale jenom něco udělejte! Nebo zemře ještě víc lidí."
V jeho hlase bylo něco, co zřejmě přimělo k zamyšlení i Mainlanda. Ale jen na vteřinu. Pak rozhodně zavrtěl hlavou a ukázal ke vchodu do budovy okrsku. "Nejprve jděte dovnitř. Někdo by vám měl donést silnou kávu. Hned přijdu za vámi a pohovoříme si. A vyžente, k čertu, ty lidi odtud, z toho dvora. Nejsme tady přece žádný cirkus."
Poslední dvě věty platily jeho mužům, kteří jeho rozkaz neprodleně - a, jak Littlecloudovi neušlo, ne zrovna šetrně provedli. Schneider se zřejmě opět bránil, nechtěl jít do budovy dobrovolně, ale po pár krocích ho opustily síly a musel se opřít o policistovo rameno.
Mainland a Littlecloud opět přistoupili k tahači. Mrtvý dinosaurus skýtal téměř majestátní pohled, ačkoliv hlavu měl roztříštěnou téměř k nepoznání. Littlecloudovi ani nepřipadal nijak zvlášť veliký, alespoň ne ve srovnání s gigantickým Tyrannosaurem, který zničil Cormanův vůz.
Dokonce, i když stálo vzpřímeně, nemohlo být toto zvíře vyšší než dospělý člověk. Přesto muselo vážit alespoň půl tuny - nebo i víc - a dokonce ani smrt a zohavení mu neubraly na eleganci a síle, které musel vycítit každý, kdo se na něj podíval. Littlecloud se pokoušel představit si, jak asi to zvíře působilo živé, ale jediným výsledkem toho pokusu byl čirý strach.
"Říkáte, že někomu vběhl do cesty?" Mainland se letmým pohledem obrátil k řidiči, ale hned zase na dinosaura.
"Ano. Já sám jsem to neviděl. Když jsem přijel, bylo už po všem. Ale ta srážka ho nezabila."
"Ale?"
"Zastřelili ho. Podle toho, jak vypadá, bych řekl, že do něj vystříleli celý zásobník." Zřetelně se otřásl.
"Co je s těmi lidmi z toho auta?"
"Žena má asi poraněnou paži," odpověděl řidič. "Jenom škrábnutí. Je to mimochodem pěkná semetryka. Celou dobu jenom ječela, abych byl opatrný. Asi se domnívá, že ta bestie jí patří, nebo co. Její muž dostal v zápalu střelby taky jednu kulku. Oba jsou v nemocnici."
Mainland na chvíli uvažoval, pak se otočil, ukázal na nejbližšího policistu. "Beckere - okamžitě zajedete do nemocnice a najděte ty dva. S nikým nesmí promluvit. Postavíte se před jejich pokoj a nikoho kromě lékařů k nim nepustíte, jasné?"
Ani teď nepočkal na odpověď, ale otočil se k indiánovi. "Vy půjdete, prosím, teď se mnou, pane Littlecloude."
"Pane Littlecloude?" Littlecloud se usmál. "Jak se ty časy mění."
Mainlandův obličej se zachmuřil. "Myslíte, že teď je na tohle ta správná chvíle?" zeptal se zuřivě.
Samozřejmě měl pravdu. Přesto triumfální úsměv z Littlecloudovy tváře ještě nějakou dobu nezmizel. Pak ovšem zase zvážněl. Nedostal se ovšem k tomu, aby na Mainlandovu otázku odpověděl, protože v téže chvíli se ve dveřích strážnice objevil rozrušený policista a utíkal k nim.
"Pane! Bleskový telefon z Texaca na severní výpadovce!"
"Co se stalo?"
"Tomu právě nerozumím," odpověděl policista. "Ale vypadalo to, jako by vypuklo peklo. Křik a hluk. Ten, co volal, říkal, že je napadly jakési obludy."

Helikoptéra kroužila nad lesem už dobrou čtvrthodinu, ale Straiter pořád ještě nemohl uvěřit tomu, co viděl - ačkoliv současně věděl, že je to pravda. Životní filozofie plukovníka Straitera spočívala v tom, že v podstatě nevěřil ničemu a nikomu. A ani vlastním smyslům ne.
Kdyby tady byl sám, dal by asi ze všech myslitelných alternativ přednost té, že se stal obětí halucinace. Ale za prvé tady není sám - vedle něj sedí pilot a jeho neustálé vrtění hlavou a tiché zděšené mumlání mu příliš jasně dokazovaly, že vidí totéž co on - a za druhé byl ten pohled naprosto stejný, jaký viděl na snímcích ze satelitu.
Těm také nevěřil. Ale to už patřilo ke Straiterově povaze a způsobu, jak se stavěl k problémům: dokázal se zabývat i věcmi, jimž nevěřil.
Přesto: ten pohled dolů byl tak absurdní, že si nemohl pomoci, aby nezapochyboval o svém rozumu.
Ještě nedávno tahle krajina vypadala tak, jak vypadat měla - totiž hnědá a okrová a nic jiného než písek a několik skal. Teď pod nimi ležela bující džungle. A jako by ani to ještě nebylo dost fantastické, byla to džungle, jaká na téhle planetě nikde neexistovala - ani na místech, kde by měla dost času k tomu, aby se rozšířila.
Straiter takovýmto věcem rozuměl velice málo. Ale to, co se prostíralo dole, kam jen oko dohlédlo, se velice nápadně podobalo ilustracím, které viděl, o vegetaci z pravěku země.
A i její obyvatelé zřejmě do ní patřili.
Doposud sice zahlédli pouze dva z nich, ale ten pohled rozhodně nevzbudil ve Straiterovi chuť vidět další:
První byl něco jako kříženec netopýra a noční můry, ale rozpětí křídel musel mít minimálně deset nebo dvanáct metrů. Z druhé stvůry zahlédli pouze hlavu a krk, které vyčnívaly nad korunami jistě ne malých stromů pod nimi.

"Řekl bych, že Schneider a jeho kumpáni nadělali pořádné svinstvo," zamumlal Straiter.
Pilot na něj vrhl zmatený pohled, který ovšem plukovník naprosto ignoroval. Že mu vůbec ta slova uklouzla, bylo jasným důkazem toho, jak nervózní byl a jak velice ho ten, v podstatě naprosto neskutečný pohled, ohromil.
"Jak jsme na tom s palivem?" zeptal se.
Pilot se ani nepodíval na kontrolky, ale vzápětí odpověděl. "Máme ho ještě na hodinu."
"Oukej." Straiter konečně odtrhl oči od té fantastické podívané a rozbalil mapu, kterou si s sebou vzal. Nebyla zdaleka tak přesná, jako ta, kterou měl pilot, a ani přibližně tak přesná, jako ta, která byla uložena v paměti vrtulníku. Ale jeden rozhodující rozdíl tady byl: sice malý, ale pro projekt LAURIN podstatný. Pravděpodobně neexistovalo na celém světě víc než deset map, na nichž byly zaneseny přesné souřadnice výzkumného střediska.
"Najdete to?" zeptal se, zatímco mu pilot podával mapu. "Navzdory tomuhle..." hledal vhodná slova, "...bordelu tam dole?"
Mužův pohled mu dal na srozuměnou, že mu ta jeho otázka musela připadat jako urážka. Jen beze slova přikývl, vzal Straiterovi mapu z ruky a díval se do ní ani ne vteřinu, zato mimořádně soustředěně. O chvíli později změnil bojový vrtulník prudkým manévrem kurz. Neletěl už teď rovnoběžně s okrajem lesa.
Najednou pilot řekl: "To je divné."
"Co je divné?" zeptal se Straiter.
"Podle vaší mapy by támhle měla být menší hora," odpověděl pilot. Rychle dodal: "Podle mé ostatně taky. Jenže tam nic není."
Džungle se před nimi skutečně rozpínala zdánlivě nekonečná a naprosto rovná. Straiter věděl, jakou "horu" měl ten člověk na mysli. Gigantický skalní kvádr sloužil i pilotovi, s nímž letěl Straiter dříve, jako orientační bod. Teď už tu nebyl.
"Přesto ty souřadnice najdu," ujistil pilot. "Jenom mi připadalo divné, že je to..."
Najednou zmlkl, naklonil hlavu, jako by naslouchal. Na části tváře, kterou Straiter viděl přes jeho černé hledí, se mu rozhostil stejně zmatený, jako ustaraný, výraz.
"Co je?" zeptal se Straiter.
"Já... naladil jsem místní policejní vysílačku," odpověděl pilot. Hovořil pomalu, což nasvědčovalo, že zároveň ještě naslouchá tomu, co se ozývalo ze sluchátek.
"Zdá se, že se něco děje. Povídají cosi o... obludách, příšerách, které prý útočí na město."
Straiter neztrácel ani vteřinu tím, aby se ulekl nebo užasl. "Otočte," řekl, "do Las Vegas! Co nejrychleji!"

Mainland zastavil vůz tak prudce, až zahvízdaly pneumatiky. Jeho reakce byla neuvěřitelně rychlá a brzdy hlídkového vozu fungovaly výborně. Přesto se mu to tak docela nepodařilo. Vůz se s řachnutím zaryl do střechy převráceného mikrobusu, který ležel napříč přes silnici a který Mainland zahlédl příliš pozdě, když se vyřítili zpoza rohu s vyjícími sirénami.
Řidič hlídkového vozu, který jel za nimi, zareagoval také pozdě. Littlecloud, který se oběma rukama instinktivně zapřel o přístrojovou desku, aby tak zachytil nejhorší náraz, byl i tak vymrštěn na přední sklo, když do nich zezadu narazil další vůz a Mainland narazil obličejem do volantu.
Za nimi umlkla siréna druhého vozu s podivným zvukem a kdosi začal nadávat tak hlasitě, že to slyšeli i oni.
Řidiči následujících aut reagovali lépe. Vozy s jekotem pneumatik zastavovaly napravo a nalevo od nich, nebo se vyhnuly a vjely na chodníky.
Littlecloud se unaveně zvedl. Kousl se do rtu a v ústech ucítil pachuť krve. Jinak ovšem ze všeho vyvázl pouze s leknutím a i Mainland už se zase narovnával.
Byl velice bledý - ale to už byl předtím také. Cestou sem příliš mnoho nehovořili. Zčásti to bylo tím, že z policejní vysílačky se přímo chrlila hlášení o katastrofě a volání o pomoc a Mainland měl co dělat, aby dokázal vést malou flotilu deseti policejních aut šílenou rychostí na severní výpadovku. Ale i v Littlecloudovi se dělo něco, co se mu nelíbilo. Pocit škodolibé radosti, na který se od chvíle svého druhého zatčení takřka ďábelsky těšil, se prostě ne a ne dostavit.
Mainland i on vystoupili společně. V prvním okamžiku neviděl Littlecloud nic kromě vmáčklé střechy mikrobusu, který byl náhle zastaven v další jízdě. Ale slyšel výkřiky a jednotlivé výstřely a ohromný hluk.
Ten pohled ho zasáhl jako blesk. Existují věci, na které člověk prostě nemůže být připraven, a scéna, která se Littlecloudovi a ostatním naskytla, byla právě jednou z nich.
Mikrobus nebyl jediným vozidlem, které bylo zničeno nebo prostě jen odstaveno a opuštěno svými řidiči. Silnici před nimi blokoval celý houf sedmi nebo osmi do sebe zakleslých aut. Dveře většiny z nich byly otevřené, což jasně svědčilo o chvatu, s nímž osádky svá vozidla opustily, ale minimálně za jedním volantem Littlecloud rozeznal i zhroucenou postavu. Všude viděl prchající lidi a mezi nimi...
Zvířata se podobala tomu, jehož mrtvolu přivezl z pouště tahač. Byla jen o trochu menší a jejich kůže byla světle a tmavohnědě pruhovaná. Pohybovala se s takřka neuvěřitelnou rychlostí.
Bylo jich přinejmenším pět nebo šest, ale řev a hluk, které přicházely ze směru od velké samoobslužné benzinové pumpy, dokazovaly, že je tam těch potvor ještě víc. Jejich pohyby působily na první pohled přímo absurdně - vlastně neutíkaly, ale poskakovaly groteskními skoky, jenže to dělaly hrozně rychle a způsobem, který dával tušit, jakou neuvěřitelnou silou ti tvorové disponují.
Littlecloud pozoroval se směsí zděšení a morbidního okouzlení, jak jeden z dravců skočil na utíkajícího muže. Očekával instinktivně, že ho chytne mohutnými drápy, nebo že rozevře mohutnou tlamu, ale namísto toho ta bizarní příšera uprostřed skoku napjala zadní tlapy. Littlecloud zahlédl jak se jednotlivé obrovité drápy zablýskly jako skalpely. Kdyby

toho muže zasáhly, pravděpodobně by ho rozdělily vejpůl.
O zlomek vteřiny dříve třeskl výstřel. Dinosaurus byl zřejmě zasažen uprostřed pohybu a sražen dozadu. Smrtící pařát minul svou oběť, a muž byl zasažen už jen bezvládnou patou a odmrštěn o několik metrů dál. Ihned vyskočil na nohy. Ale ani dinosaurus nebyl ještě zcela vyřízen. Dvakrát či třikrát se převalil, zůstal chvíli sklesle ležet, jenže pak zase najednou vyskočil do výšky a obrátil se na nové protivníky.
Littlecloud viděl, že kulka mu vyryla ve stehně ošklivou ránu, ale zranění zřejmě nijak neovlivnilo rychlost a divokost onoho tvora. S rozzuřeným zasyčením se obrátil a zaútočil. Jeho pohyby připomínaly pohyby ptáka, což nejen že vypadalo velice groteskně, ale zároveň to velice znesnadňovalo pokus zasáhnout ho. Jako cíl, který se pohyboval prudkými trhavými skoky, rozhodně snadný nebyl.
Opět padly výstřely. Dvě tři kulky pleskly do asfaltu napravo a nalevo od dinosaura - pak ale byl zasažen a pak ještě jednou a znovu.
Přesto útočil dál.
"To... přece není možné!" vydechl Mainland. Rozkročil se, podržel zbraň pevně zapřenou v rukou natažených dopředu a zamířil.
Dinosaurus se řítil přímo na něj. Byl už vzdálen necelých dvacet metrů, ne víc než dva tři mohutné skoky, ale Mainland nejevil sebemenší známku nervozity. V klidu ruku stáhl a namířil znovu.
Střela zasáhla řítícího se netvora mezi oči a na místě ho zabila. Nestvůra udělala poslední hopsavý skok, na jehož konci se jako zasažená bleskem zhroutila. Nebyla od Mainlanda vzdálená ani tři metry.
Nebezpečí tím ovšem samozřejmě zažehnáno nebylo. Na silnici před nimi byli pořád ještě čtyři nebo pět dalších dinosaurů - a kromě toho ještě příliš mnoho lidí, než aby se policisté mohli odvážit začít pálit ze všech pušek. Což by bylo patrně jedinou možností, jak smečku těch bestií zadržet.
"Střílejte do hlav!" zařval Mainland. "Zdá se, že je to jejich jediné zranitelné místo!" Neztrácel ani vteřinu tím, aby se podíval na mrtvého dinosaura, který před ním na silnici ležel.
"Jste opravdu tak dobrý, jak to stojí ve vašich spisech?" zeptal se Littleclouda.
"Myslím, že ano," odpověděl Indián.
"Oukej." Mainland mu hodil jednu z pušek a téměř současně i jednu osmatřicítku. "Tak pojďte s námi!"
Littlecloud obě zbraně šikovně chytl. Revolver si zasunul za opasek, nabil komoru vinčestrovky a přidal se k Mainlandovi, který už mezitím vyběhl.
Neběželi rovnou ke stanici Texaco, protože by museli projít prakticky středem hordy dinosaurů. Přesto se ke zvířatům přiblížili víc než bylo Littlecloudovi milé. Byl celkem dobrým střelcem a Mainland právě dokázal, že i on umí zacházet s pistolí - jenže odstup deseti dvanácti metrů pro ty bestie nic neznamenal: Byly v pravém slova smyslu nevypočitatelné.
Zvířata jako by propadla krvelačnosti. Littlecloud jen na silnici viděl tři nebo čtyři lidská těla, která pravděpodobně nebyla jediná. Přesto se žádný z dinosaurů nepokoušel odtáhnout svou kořist do bezpečí nebo ji dokonce začít na místě požírat.
Namísto toho hledali stále další oběti. A zcela jistě by je byli našli, kdyby je Mainlandovi muži nepostříleli. Dvě ze šesti zvířat už ležela na zemi a nehýbala se, a ostatní byla všechna raněna. Ale byla buď příliš rozzuřená, nebo hloupá, než aby cítila bolest, a něco jako strach zřejmě neznala.
Když se dostali za změť zničených vozů, spatřili ještě více dinosaurů a ještě více mrtvých. Ty příšery se musely na lidi vrhnout naprosto nečekaně.
Dostali se až k benzinové stanici a Littlecloud chtěl pokračovat v běhu dál. Mainland ale udělal rukou zamítavé gesto a vytáhl z kapsy malou vysílačku.
"Myslím, že v pumpě jsou ještě lidé," řekl.
Littlecloudův pohled přejížděl pozorně po okolí benzinové čerpací stanice a čekal, až Mainland skončí s udílením příkazů. I jemu připadalo, že zevnitř budovy pumpy slyší křik, ale nebyl si tím zdaleka tak jist, jako Mainland.
Přesto se tam samozřejmě museli podíval - i kdyby jen pro jistotu, že se tam vevnitř neukrývají další krvežíznivé bestie. Ale moc dobře mu při té představě nebylo. Ptal se, proč Mainlanda vlastně tak bez odmlouvání následuje.
Benzinová pumpa skýtala snad ještě žalostnější pohled než silnice před ní. Dva nebo tři opuštěné vozy stály u tankovacích sloupků a jeden řidič se zřejmě pokoušel zoufalým manévrem ujet. Jeho pokus skončil na jednom z betonových pilířů, které nesly střechu. Zrovna před nimi stál italský kabriolet s roztrhanou střechou. Po řidiči nebylo ani stopy.
Náhle si uvědomil známý, štiplavý zápach. Littlecloud okamžitě zareagoval. Objevil spadlou hadici, ze které stále ještě vytékal mohutným proudem benzín.
Rychle k ní přiskočil, zavěsil ji a s rostoucím znepokojením se rozhlížel kolem. Musely to být stovky litrů, které vytekly a vytvořily ohromnou, neustále se rozlévající kaluž.
I Mainland zjistil nebezpečí a znova přiložil k ústům vysílačku. "Vytekl tady benzín," řekl, "buďte opatrní. V žádném případě nestřílejte směrem k čerpací stanici. Stačí jiskřička a vyletí to tady do vzduchu!"
"To je paráda," zavrčel Littlecloud rozmrzele. "Tak to můžeme zbraně rovnou zahodit a pokusit se proti těm bestiím bojovat holýma rukama."
"Máte nějaký lepší nápad?" Mainland pokrčil rameny. "Mohl byste si taky ovšem vzít zápalku a celému tomu hororu udělat konec. Ale počkejte s tím, prosím, až se mí lidé ukryjí do bezpečí."
Nečekal na Littlecloudovu reakci ale vyměnil si osmatřicítku za pušku, otočil se a běžel k pumpě.
Když doběhli ke dveřím, zaslechli už zevnitř hluk. Littlecloud teď jednoznačně identifikoval výkřiky několika lidí - a mezi nimi alespoň jednoho dítěte.
Ale zaslechli i další, hrozivé zvuky, ze kterých Littlecloudovi naskočila husí kůže. Znělo to, jako by se někdo jal s

velikým úsilím rozbíjet vnitřní zařízení stanice na kusy.
Pohled, který se jim naskytl, když postupně vešli do dveří, se k těm zvukům dokonale hodil.
Jako většina velkých čerpacích stanic, se i tato podobala spíše malému obchodnímu domu, než místu, kde se kupuje benzín. Byla ohromná a regály seřazené do tří řad musely být plné zboží. Teď byly převržené a tvořily doslova barikádu trosek, roztrhaných balení potravin a ostrých střepů, které téměř znemožňovaly dostat se do zadní části místnosti. Křik zesílil. Littlecloud si teď byl už naprosto jist, že slyší volání dítěte o pomoc.
"Zatraceně!" zaklel Mainland. "Rede - doleva. Já jdu druhou stranou!"
Littlecloud se znovu v duchu ptal, jak to, že ten chlap tak samozřejmě převzal velení, ale přesto ho poslechl. Bylo by dost hloupé diskutovat teď o kompetencích. S velkou pravděpodobností by ten spor byl ukončen daleko drastičtějším způsobem, než by jim oběma bylo milé.
Se zbraní připravenou k výstřelu a zády přitisknut ke stěně se Littlecloud sunul podél bariéry z převrácených polic.
Křik neustále pokračoval, ale bouchání a řinčení ustalo. Zato zaslechl něco jiného: příšerný zvuk, který ho naplnil pocitem hrůzy - příšerné bouchání a mlácení, k němuž si jeho fantazie vykreslila vhodné obrazy dříve, než dinosaura spatřil.
Bestie stála zády k němu a skláněla se nad něčím, z čeho s velkým požitkem vytrhávala a vyhryzávala kusy a hlasitě přitom vřeštěla. Zvuky samy byly tak děsivé, že člověku tuhla v žilách krev.
Ačkoliv si Littlecloud dal námahu, aby nezpůsobil sebemenší hluk, dinosaurus ho zpozoroval. Možná ho zavětřil, možná byl jeho sluch vyvinut mnohem jemněji, než by se dalo vzhledem k jeho masivnímu tělu předpokládat. Prudce se napřímil a otočil a v té chvíli Littlecloud spatřil, co zvíře s takovou chutí rvalo.
Bylo to rodinné balení ovesných vloček.
Ten pohled byl natolik absurdní, že Littlecloud stál na několik vteřin jako opařený, zíral na dinosaura a nevěděl, jestli se má začít nahlas smát, nebo stisknout spoušť pistole. A tato vteřina ho skoro stála život.
Na rozdíl od něj zareagoval totiž Deinonychus okamžitě a s neúprosnou důsledností, která byla jeho druhu vlastní.
Bleskurychle balíček upustil a zvedl takřka jako člověk ruce. Na jeho tříprstých prackách byly drápy, které nebyly kratší než Littlecloudovy prsty. Čelisti, v nichž jako by se tísnily stovky zubů, se otevřely do zlobného šklebu a Littlecloud zaslechl zařvání, na které do smrti nezapomene.
Pak příšera bez jediného varovného příznaku vyskočila z místa.
Mainlandova kulka ji zasáhla uprostřed pohybu. Byla to neuvěřitelně přesná střela - zasáhla dinosaurovo oko a zavrtala se mu do mozku. A přesto by byla Littleclouda nezachránila, kdyby ten ještě v poslední chvíli nezareagoval.
Živá či mrtvá, půltuna masa a kostí letěla směrem na něj. Zoufalým pohybem se vrhl doprava, doprostřed nebezpečné změti střepin a trosek. Dinosaurus prolétl nad ním, dopadl na stěnu a prorazil ji.
"Všechno oukej?" Mainland byl jediným skokem u Littleclouda a natáhl ruku, aby mu pomohl. Trvalo ale chvíli, než ji Littlecloud uchopil.
Jednu dvě vteřiny se nehybně díval na trojhranný špičatý střep, který vedle něho trčel jako krápník.
Osud se zřejmě rozhodl, že něco z toho, čím ho vytrestal v posledních dnech, zase odčiní.
"Proč jsi nestřílel?" zeptal se Mainland.
"Potom," odpověděl Littlecloud. Ukázal hlavou směrem, odkud sem pořád ještě doléhal křik. Lidi, uzavřené vzadu, pořád ještě neviděli, ale teď už se alespoň dalo zjistit odkud křik přichází: v zadní stěně místnosti byly úzké kovové dveře a odtamtud se pořád onen pronikavý křik ozýval.
"Pospěšme si, než sem ještě další bestie..."
Zarazil se, když spatřil zděšený výraz na Mainlandově tváři. Tentokrát neztrácel čas, otočil se a tímtéž pohybem namířil zbraň, pevně přesvědčen, že zahlédne jednoho nebo i víc dinosaurů, kteří se sem protlačí dírou ve zdi.
Nebyli to dinosauři. Ale pohled, který se jim naskytl násilně vzniklým otvorem, byl asi ještě bizarnější.
Příšery z minulosti honilo monstrum budoucnosti - to byl alespoň první dojem, který z toho Littlecloud měl.
Nad silnicí se vznášel olivově zelený bojový vrtulník. Pilot držel stroj osm, maximálně deset metrů nad zemí a právě, když se Littlecloud otočil, začal se lehce naklánět dopředu. Littlecloud dobře pochopil smysl toho manévru, ale na půl vteřiny se prostě zdráhal tomu uvěřit.
"Ne!" zašeptal. "Proboha..."
Zbytek jeho slov zanikl v dunění upravených gatlinových střel, které byly umístěny pod trupem vrtulníku.
Bylo to, jako by explodovala celá silnice.
Střely roztrhaly asfalt, vraky aut i dinosaury v jediné ohlušují salvě, která trvala jen několik vteřin.
Všichni byli doslova roztrháni na kusy, rychleji, než mohli pochopit, co se vlastně stalo.
Littlecloud se zatajeným dechem čekal na to, že se z asfaltu oddělí jiskra, která zapálí benzín venku před přístřeškem, ale zázraky se zřejmě ještě dějí. Automatický kanón zmlkl, nic nevzplálo, a Littlecloud si opatrně oddychl.
Na jedinou vteřinu.
Pak se helikoptéra na místě otočila a Littlecloud už věděl, co se stane, ještě než koutkem oka zaregistroval pohyb.
Náhle si opět uvědomil, že z pravé strany čerpací stanice pořád ještě slyší křik a hluk zoufalého zápasu.
Hlaveň na helikoptéře se opět rozduněla, a tentokrát došlo ke katastrofě.
Littlecloud dokonce ještě zahlédl jiskru, která odskočila z jednoho z betonových sloupů a téměř líně se snesla k zemi.
Pomalu, nekonečně pomalu, jak mu připadalo, klesl žhavý bod na zem. Zmenšil se přitom a zbledl. Když dopadl na zem, byl už téměř vyhaslý. Ale právě jen téměř.
Louže benzínu vzplála podivně měkkým temným zvukem. Mainland a Littlecloud v téže chvíli zavrávorali s rukama před obličejem dozadu. Přesto je zasáhla ohromná vlna horka, sežehla jim obočí a vlasy a oni sotva popadali dech.
"Pryč odtud!" zařval Mainland. "Za chvíli to tady vyletí všechno do vzduchu!"

Jenže i kdyby chtěli, nemohli už. Celý prostor mezi betonovými sloupy byl v plamenech. Horko se na ně valilo v mohutných poryvech a mohlo trvat už jen vteřiny, než se plameny dostanou i do podzemních nádrží a celá čerpací stanice exploduje jako bomba. A přesto všechno stále slyšeli pronikavý křik za dveřmi.
Littlecloud odvrávoral napolo osleplý horkem a bez dechu.
Vytáhl revolver z opasku a třikrát za sebou vystřelil do zámku. Přesto se museli společnými silami do dveří opřít, než povolily. Oba se pak vecpali do místnosti za nimi.
Littlecloud zvedl zbraň do výšky. Výkřiky teď slyšel docela jasně. Jenže před nimi nebyl žádný další dinosaurus. Místnost nebyla dost velká na to, aby se do ní ta zvířata vešla. Nebyla v podstatě ničím víc než malou komůrkou, na jejíž zadní stěně byly úzké dveře, které se volně hýbaly v pantech. Nebyli tady ani žádní lidé.
Výkřiky vycházely z malého televizoru, který stál na polici u zdi a ve kterém běžel jakýsi fantastický japonský film.
Dolehl k nim temný výbuch. Na vteřinu se obloha nad městem zabarvila nebezpečně do ruda a Littlecloud cítil, jak se hluboko, kdesi pod nimi, cosi zlomilo.
Se zoufalým chvatem vyběhli ven. Littlecloud si až do poslední chvíle nebyl jist, že se jim to podaří.
Podzemní nádrže čerpací stanice obsahovaly přes tři sta tisíc galonů benzínu. Zlý osud tomu chtěl, že je čerstvě naplnili necelou půlhodinu před tím, že dinosauři zaútočili na Las Vegas.
Explodovaly, když byli Littlecloud a Mainland asi sto metrů od čerpací stanice.